

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

FAKULTA PEDAGOGICKÁ
KATEDRA TĚLESNÉ A SPORTOVNÍ VÝCHOVY

Historie československého a českého ledního hokeje na
olympijských hrách a mistrovství světa

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Martin Gombár

Tělesná výchova a sport se zaměřením na vzdělávání

Vedoucí práce: Mgr. Valach Petr, Ph.D.

Plzeň 2015

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

V Plzni 15. dubna 2015

Poděkování

Chtěl bych poděkovat panu Mgr. Petru Valachovi Ph.D. za užitečné rady a vstřícný postoj k vedení mé bakalářské práce.

ZDE SE NACHÁZÍ ORIGINAL ZADÁNÍ KVALIFIKAČNÍ PRÁCE

1 OBSAH

2	SEZNAM ZKRATEK	2
3	ÚVOD.....	3
4	CÍL PRÁCE, ÚKOLY A METODY	5
	4.1 CÍL PRÁCE	5
	4.2 ÚKOLY PRÁCE	5
	4.3 METODIKA PRÁCE	5
5	1920 - 1950	6
	5.1 PRVNÍ MISTROVSTVÍ SVĚTA A OLYMPIJSKÉ TURNAJE	6
	5.2 PŘEDVÁLEČNÉ OBDOBÍ	7
	5.3 POVÁLEČNÉ OBDOBÍ	11
6	1951 - 1971	14
	6.1 50. LÉTA	14
	6.2 60. LÉTA	18
	6.3 ZAČÁTEK 70. LET	24
7	1972 - 1986	26
	7.1 DRUHÁ ZLATÁ GENERACE	26
	7.2 80. LÉTA	32
8	1987 - 2014	36
	8.1 PŘELOM 80. A 90. LET	36
	8.2 PRVNÍ KROKY ČESKÉHO NÁRODNÍHO TÝMU	38
	8.3 PŘELOM 90. LET A NOVÉHO TISÍCILETÍ	40
	8.4 2002 - 2014	43
9	ZÁVĚR	51
10	DISKUZE.....	52
11	SEZNAM ZDROJŮ	53
12	SOUHRN.....	55
13	RESUMÉ	56

2 SEZNAM ZKRATEK

ČSR – Československá republika

ČSFR – Československá federativní republika

ČSSR - Československá socialistická republika

IHF – Mezinárodní hokejová federace (anglická zkratka)

LA – Los Angeles

LIHG – Mezinárodní hokejová federace (francouzská zkratka)

MS – mistrovství světa

NDR – Německá demokratická republika

NHL - národní hokejová liga

OH – olympijské hry

SNS – Společenství nezávislých států

SRN - Spolková republika Německo

SSSR - Svaz sovětských socialistických republik

USA – Spojené státy americké

ZOH - zimní olympijské hry

3 ÚVOD

Lední hokej je označován jako jedna z nejrychlejších her světa, a právě tato hra vyvolává v našich končinách národní hrdost. Na přelomu 19. a 20. století se na území tehdejšího Rakouska-Uherska začaly tvořit různé vlastenecké, hospodářské a kulturní spolky. Začaly se objevovat tělovýchovné organizace a také první sportovní kluby, mezi něž patřily i kluby provozující bandy, předchůdce dnešního hokeje. Podle Guta a Prchala (2008) označení hokej je pro sport, který se na kluzištích na přelomu 19. a 20. století provozoval, z dnešního hlediska poněkud zavádějící. Hrál se až o jedenácti hráčích, s kulatým míčkem a holemi podobnými násadám od deštníků. Později se pro něj vžil název bandy. Dále se u Guta s Prchalem (2008) můžeme dočíst o příchodu kanadského hokeje na naše území, který byl odlišný od bandy ve všech směrech. Kanadský hokej neboli „kanada“ měl již v roce 1908 mezinárodní hokejovou federaci. Český svaz hokejový, který vznikl, 11. 11. 1908, se stal členem LIHG (dnešní IIHF) 15. 11. 1908. O dva roky později pořádala federace první mistrovství Evropy.

Tato hra si v průběhu minulého století na našem území vydobyla titul hegemona sportu. Postupně se tak stávalo po ziscích prvních titulů mistrů Evropy, přes první získanou medaili na olympijských hrách 1920, až k prvnímu titulu mistrů světa z roku 1947. Československý hokej nabýval na síle, ale zásahem politiky do československého národního týmu v roce 1950, byly ovlivněny další generace. Až přišla nešťastná okupace v roce 1968. Byly to právě hokejové bitvy se Svazem sovětských socialistických republik, které zvedaly celý národ ze židle. Každý Čechoslovák si v době totality u nás přál, aby naši hokejisté vrátili Sovětům jejich okupaci naší země i s úroky. Lední hokej si v naší zemi získal nespočet fanoušků a obdivovatelů, lední hokejisté se pro naše občany stali hrdiny, protože se dokázali postavit Sovětům tváří v tvář v bitvách, které pro náš národ znamenaly více než hokej. Československo se po boku Sovětského svazu stalo hokejovou velmocí, a tak lední hokej u nás získal velikou tradici.

Tento fakt platí do dnes. Český hokej v 90. letech minulého století a na začátku nového tisíciletí zažíval sklizeň hokejových úspěchů, ale po třech neúspěšných světových šampionátech v letech 2007, 2008, 2009 se začalo spekulovat nad tím, že český hokej trpí nedostatkem talentů a že v tréninkovém procesu a v práci s mládeží usnul na vavřínech slávy reprezentačního A- týmu. Sám osobně se v prostředí českých zimních stadionů

pohybuji od dětství, a proto jsem si vybral téma týkající se působení československých a českých hokejistů na olympijských hrách a mistrovství světa. Rozborem všech mistrovství světa a olympijských turnajů bych chtěl poukázat na příčiny úspěchů, ale i neúspěchů a najít určité souvislosti mezi úspěchy a neúspěchy československých a českých reprezentačních týmů v ledním hokeji.

4 CÍL PRÁCE, ÚKOLY A METODY

4.1 CÍL PRÁCE

Cílem bakalářské práce je vytvoření souhrnu historického materiálu československého a českého hokeje na olympijských hrách a mistrovství světa.

4.2 ÚKOLY PRÁCE

1. Zpracování novodobé historie a její spojení s historií starší.
2. Konzultace s kronikářem Karlem Proškem z Karlových Varů, který vede kroniku karlovarského ledního hokeje.
3. Získání nových informací o českém nebo československém ledním hokeji z rozhovorů s reprezentanty a trenéry ledního hokeje.

4.3 METODIKA PRÁCE

K vytvoření této práce jsem užil metodu k získání informací, a to konkrétně řízený rozhovor. Rozhovor jsem uskutečnil s účastníkem mistrovství světa 2008 Václavem Skuhravým, který je ještě stále aktivním hokejistou, ale již se v národním týmu neobjevuje. Druhým reprezentantem, kterého jsem oslovil, byl Lukáš Mensator, který se jako brankářská trojka zúčastnil mistrovství světa 2009 ve švýcarském Bernu. Dalším reprezentantem, kterého jsem oslovil je Tomáš Vokoun dvojnásobný mistr světa a držitel bronzové olympijské medaile. A čtvrtou osobou, kterou jsem využil ke sběru informací, byl asistent trenéra Vladimíra Růžičky z mistrovství světa 2005 pan Radim Rulík. Zbytek informací jsem čerpal z dostupné literatury. O českém či československém hokeji nejčastěji psali autoři Gut a Jenšík, ale pro objektivitu jsem čerpal i z jiných literárních zdrojů. Z internetových zdrojů jsem čerpal z natočených dokumentů o mistrovstvích světa a olympijských hrách.

5 1920 - 1950

5.1 PRVNÍ MISTROVSTVÍ SVĚTA A OLYMPIJSKÉ TURNAJE

Na jaře 1920 se Mezinárodní olympijský výbor rozhodl po osmileté odmlce uspořádat olympijské hry. Na program her byly zařazeny i dva zimní sporty krasobruslení a lední hokej. Podle Jenšíka (2011) termín zahájení hokejového turnaje byl zvolen na 20. dubna. Reprezentační tým se neskládal snadno, někteří reprezentanti se stále nevrátili z válečného zajetí a jiní nevyslyšeli prosby spoluhráčů a zanechali hokeje. Brankář Peka se z Řecka vrátil na podzim 1919. Podle Sábla, Sigmunda a Guta (1969) z předválečných hráčů reprezentovali brankáři Wälzer a Peka, v poli Palouš, Vindyš, Šroubek Pešek-Káďa, J. Loos, nováčky byli Vilém Loos a Kotrba. Turnaje v Antverpách se zúčastnily výběry Švýcarska, Francie, domácí Belgie, nováček Švédsko, Československo a poprvé Kanada a USA. Turnaj byl zlomovou událostí. Kvůli účasti zámořských celků byl Mezinárodní hokejovou federací uznán zpětně jako první mistrovství světa. Gut s Prchalem (1998) píše, že turnaj byl hrán zvláštním způsobem, vítězové úvodních zápasů se utkali o zlato. Jakmile byl znám jejich držitel, poražení hráli o stříbro a nakonec o bronz. Naši hokejisté se po dvou odehraných zápasech s Kanadou (0:15) a USA (0:16) připravovali na utkání se Švédskem. Jenšík (2001) píše, že ve srovnatelných zápasech se zaoceánskými týmy dopadli lépe severané (1:12 a 0:7) a asi si na náš tým věřili. Opak byl ale pravdou. Hartmann ve třetí minutě vypíchnul puk, přihrál ho Peškovi, ten projel kolem hrazení, přihrál Šroubkovi a ten vstřelil branku. Jiná už nepadla. Naši hokejisté tedy vybojovali bronzové medaile, jednou výhrou a dvěma porážkami se skóre 1:31.

Druhé mistrovství světa se konalo v rámci Týdne zimních sportů ve francouzském Chamonix 1924, který byl na olympijském kongresu v Praze 1925 pro velký úspěch uznán jako 1. zimní olympijské hry. Československý tým byl již před turnajem poznamenán konfliktem mezi českými kluby a oddělením některých klubů od svazu. Podle Guta s Prchalem (2008) do Chamonix neodjel ten nejlepší výběr. To se ukázalo jako pravdivé hned v prvním utkání, kdy našim Kanadáné uštedřili historickou porážku (0:30). Porážka se Švédy (3:9) a vítězství na Švýcarsy (1:2) poslalo Československo na třetí místo ve skupině, které znamenalo 5. - 6. příčku.

Třetí mistrovství světa se konalo v rámci 2. zimních olympijských her ve Svatém Mořici 1928. Turnaje se účastnilo 11 týmů, kdy Kanada byla jistým účastníkem čtyřčlenné finálové skupiny, do níž postoupili vítězové tří kvalifikačních skupin. Podle Guta s Prchalem (2008) probíhal boj o reprezentační dres mezi členy starší generace, která se olympijských her chtěla zúčastnit za zásluhy československému hokeji a mladou generací, která si vydobyla vysoké postavení ve svých klubech. Reprezentace byla složena jakýmsi kompromisem, byla složena z hráčů obou generací a poprvé reprezentovali i hráči mimopražských klubů. Naši podlehli v úvodním utkání Švédsku (0:3) a ani výhra (3:2) nad Polskem je neposunula do finálové skupiny, tudíž jsme obsadili 5. – 7. místo.

5.2 PŘEDVÁLEČNÉ OBDOBÍ

Mezinárodní hokejová federace uspořádala v roce 1930 poprvé mistrovství světa mimo olympijský turnaj. Místem konání bylo zvoleno Chamonix. Mistrovství se hrálo rovnou vyřazovacím způsobem, protože Italové a Japonci opustili dějiště kvůli oblevě. Československo podlehlo Švýcarům (1:3) a odjelo domů. Příčinou nevydařeného utkání jak uvádí Gut s Prchalem (2008) bylo zranění brankáře Pěky, za nějž nastoupil náhradník Pospíšil, který týmu moc nepomohl. Dalším faktorem byl nevydařený výkon tehdejší hvězdy naše týmu Josefa Malečka.

V roce 1931 pořádala 5. mistrovství světa polská Krynica. Podle Guta s Prchalem (2008) naše reprezentace odjížděla na turnaj sebevědomá. V základní skupině se hrálo vyřazovacím způsobem, postupně jsme porazili Maďary a Poláky shodně (4:1) a spolu s Kanadou jsme postoupili do finálové skupiny, kterou tvořili Švédové a Američané. Jenomže polští pořadatelé zatlačili na LIHG a do finálové skupiny byli zpětně nominováni domácí Poláci a Rakousko. Ve finálové skupině naši hráči prohráli s Kanadou (0:2) s Američany a se Švédy shodně (0:1) a porazili Rakousko (2:1). V závěrečném utkání se naši mohli v případě vítězství stát mistry Evropy a získat bronzové medaile mistrů světa. Utkání s Polskem však skončilo bez branek, kuriozitou utkání byla, jak popisuje Gut s Prchalem (2008) vhozená galoše na led při uniku Josefa Malečka na polskou branku.

V pořadí šesté mistrovství světa se konalo opět v rámci OH jmenovitě v americkém Lake Placid. Problémem všech národních olympijských výborů z Evropy byla finanční náročnost, tudíž se československý hokej turnaje nezúčastnil.

Dějištěm mistrovského hokejového turnaje roku 1933 se stala pražská Štvanice. Stadion s umělou ledovou plochou byl otevřen 6. listopadu 1932. Podle Guta s Prchalem (1998) byly lístky na sezení vyprodány během dvou dnů. V průběhu mistrovství naši reprezentanti smetli Rumuny (8:0), těsně porazili Rakušany (2:1) a po vítězství nad Itálií (3:1) byli v semifinále. Čechoslováci v semifinálové skupině zdolali fotbalovým výsledkem (1:0) Poláky i Švýcary a po prohře s Amerikou (0:6) se probojovali do finálové skupiny. Před vyprodanou Štvanicí, kterou v průběhu devítidenního mistrovství navštívilo přes sto tisíc diváku, podleli Čechoslováci Kanadě (0:4) a naše reprezentanty čekala bitva o třetí místo a titul mistrů Evropy s Rakouskem. Podle Guta s Prchalem (1998) byl stadion do posledního místa vyprodán a další lidé se tísnilo na Hlávkově mostě. Utkání vévodili gólmani Peka a Amenth, který v prodloužení inkasoval dvě branky od Malečka. Naši hráči skončili na třetím místě, titul získali Američané.

Mistrovství světa 1934 konané v Miláně nebylo pro naše hráče úspěšné. Obsadili páté místo. Podle Guta s Prchalem (2008) absolvovalo naše mužstvo v sezoně hodně zápasů. V sezoně 1933/34 totiž naši zemi navštívilo několik kanadských mužstev, která sehrála několik utkání s našimi domácími celky. Na střídačku našeho mužstva se jako její lodivod postavil Kanadčan Howard Grant. V úvodu mistrovství jsme podleli Velké Británii (1:2), kdy si těsně před koncem utkání srazil Tomáš Švihovec nešťastně puk do vlastní branky. V druhém utkání jsme těsně porazili Maďary (1:0) a postoupili v turnaji dále. V semifinálové skupině jsme prohráli těsně (0:1) s USA, stejným výsledkem jsme v prodloužení podleli Německu a Rakušany naši hráči zdolali (4:0). Těmito výsledky pro naše barvy turnaj skončil. Podle Jenšíka (2001) po turnaji trenér Grant prohlásil, že Češi sice umějí hrát slušně hokej, ale nejsou bojovníci. Grant se s týmem rozloučil a začal působit v Miláně.

Podle Vyhlídala s Křížem (2005) na mistrovství roku 1935 do Davosu odjelo jen torzo národního týmu. Reprezentanti hrající za LTC se k mužstvu připojili až v místě dějiště turnaje, jelikož se svým klubem hráli v Paříži. Ve skupině jsme postupně zdolali Rakousko (2:1), Rumunsko (4:2) a Belgie (22:0). V semifinálové skupině jsme zaznamenali dvě výhry

v prodloužení nad Švédskem (2:1) a Itálií (5:1). I přes prohru s Kanadou (1:2) jsme postoupili do finále. Jenomže ve finálové skupině jsme podleli Švýcarům 0:4 a v souboji o třetí místo Britům (1:2). Československo obsadilo čtvrté místo.

V roce 1936 se konaly Zimní olympijské hry v Garmisch – Partenkirchenu. Hitlerovo Německo uspořádalo velkolepé hry, které využilo k fašistické propagandě. Československo odjelo podle Bárty (2007) do Ga-Pa v poměrně starší sestavě než v minulých letech. Útočníku Malečkovi bylo třiatřicet, brankáři Pekovi dokonce o devět let více. Turnaj se podle Bárty s Leschingerem (2005) odehrál ve čtyřech skupinách na dvou kluzištích. S přírodním ledem na jezeře Riesersee a s umělým pro 10 000 fanoušků. Jako vítěz skupiny postoupili Čechoslováci do semifinále, ve skupině totiž porazili Maďary, Francouze a Belgičany s celkovým skóre (10:0). V semifinálové skupině jsme narazili na USA, kterým jsme těsně podleli (0:2). Pokořili jsme Švédy (4:1) a Rakušany (2:1). Naši postoupili do čtyřčlenné finálové skupiny. O složení finálové skupiny by se dalo říct, že v ní bylo Československo jediným evropským týmem, protože tým Kanady a USA doplnila Velká Británie, kterou převážně reprezentovali naturalizovaní Kanadčané. Československo všechna svá utkání prohrálo, nevstřelilo jedinou branku a obsadilo čtvrtou příčku. Turnaj vyhraji poprvé v historii Britové. Po letech nezdarů volá národní mužstvo po generační obměně, v Ga-Pa naposled národní dres oblékl brankář Peka a útočník Jiří Tožička.

Podle Jenšíka (2001) se uprostřed sezony 1935/36 se v Praze objevil Kanadčan se slovenskými kořeny Mike Buckna, který údajně přijel na inzerát LTC, které hledalo kanadského trenéra. Matěj, jak ho naši překřtili, se stal poradcem národního mužstva. Československý národní tým prošel generační obměnou a v omlazené sestavě odcestoval v roce 1937 na 11. mistrovství světa do Londýna. Mladý československý tým zvládl kvalifikační skupinu, ve které porazil Nory vysoko (7:0) a remizoval se Švýcary (2:2). V semifinálové skupině narazil náš tým na Kanadu, které podlehl (0:3), zdolal Francii (8:1), přičemž Josef Maleček vsítil pět branek, ale naši cestu do finále zarazilo Německo, které zvítězilo v prodloužení (2:1). Naši hokejisté hráli ještě turnaj útěchy, ve kterém porazili Polsko brankou Malečka. Francii zdolali (3:1) a bez branek remizovali s Maďary a obsadili 6. místo.

Podle Guta s Prchalem (2008) se součástí oslav 30. výročí vzniku LIHG stalo mistrovství světa konané v roce 1938 v Praze, rozpočet mistrovství byl dva miliony korun

a Štvanice se rozrostla o novou tribunu. Jenšik (2011) píše, že ve vzduchu visel vpád Hitlerovských vojsk do Rakouska, což se o pár měsíců později stalo skutečností a další obětí na řadě je Československo. Šampionátu v Praze se zúčastnilo 14 týmů. Na lavičku národního týmu se postavil trenér Mike Buckna. Naším los určil skupinu smrti, ze které postupovala pouze dvě mužstva. Utkali jsme se s Rakouskem (1:0), po třech prodlouženích jsme remizovali se Švédy (0:0) a podlehli Kanadánům (0:3). Jediným naším střelcem ve skupině se stal O. Kučera. Utkání Rakousko Švédsko mělo rozhodnout, zda naši hráči postoupí. Utkání skončilo remízou (1:1). Podle Jenšíka (2001) noční rozhodnutí kongresu poslalo do čtvrtfinálových skupin první tři mužstva z každé skupiny. Ve čtvrtfinálové skupině naši poprvé v historii porazí USA (2:0). Po senzační výhře nad zámořským týmem, se ceny vstupenek na černém trhu vyšplhaly do astronomických výšin. Na zápas se Švýcarskem usednul na tribunu prezident Beneš a primátor Zenkl, kteří pozorovali vítězství našich v poměru (3:2) po prodloužení, kdy se projevily velké trenérské schopnosti Mika Buckny. Švýcaři v prodloužení vstřelili gól na (1:2). Buckna zareagoval a poslal na led 5 útočníků. Nejprve Kučera vyrovná a po něm Troják z dorážky zpečetí výhru našeho týmu. V semifinále naši narazí na Brity, kterým podlehnou po jediné chybě, do té doby fantasticky chytajícího Bohumila Modrého. Podle Jenšika (2011) naši hokejisté nastoupili k zápasu o bronz proti Německu, jen pár chvil po projevu Adolfa Hitlera, ve kterém zdůrazňoval, že hlavním zájmem Německa je ochrana Němců na rakouském a československém území. Němci s hákovými kříži na prsou zdravili pražskou Štvanici zdviženou pravicí, na což jim Štvanice odpověděla pískáním a bučením. Naši zdolali Němce (3:0), kdy podle Guta s Prchalem (2008) Štvanici postupně rozbouřili Cetkovský, Maleček a Troják. Naši získali světový bronz.

Na šampionát v roce 1939, který se konal ve dvou švýcarských městech Basileji a Curychu, odjela naše reprezentace podle Vyhlídala s Křížem (2005) jako Česko-Slovensko. Ve skupině jsme zdolali nováčka Jugoslávii (24:0), Lotyšsko (9:0) a domácím Švýcarům jsme podlehli (0:1). V semifinálové skupině jsme po trojím prodloužení remizovali s týmem Německa, který byl doplněn o anšlusem získané Rakušany, (1:1). Trenér Buckna pro zápas s Kanadou nechal odpočinout Malečka s Kučerou, ale i tak jsme Kanadu potrápili, podlehli jsme jí (1:2). Olympijské vítěze z roku 1936 Brity jsme porazili (2:0) a

postoupili mezi nejlepší čtyřku. Postupně jsme podleli USA (0:1 po prodloužení) i Kanadě (0:4) a po bezbrankové remíze se Švýcary na naše hráče zbyla jen čtvrtá příčka.

5.3 POVÁLEČNÉ OBDOBÍ

V letech 1940 – 1946 se světové šampionáty ani olympijské hry nekonaly, důvodem byla probíhající Druhá světová válka. Podle Guta s Prchalem (2008) začátkem října 1946 dorazila na Štvanici zpráva, že se Velká Británie vzdala pořadatelství mistrovství světa pro rok 1947. Pořadatelství převzalo Československo, i když poválečná ekonomika na tom nebyla dobře. Podle Vlka s Gutem (1978) vypadala nominace trenéra Buckny takto: Jarkovský, Modrý – Pácalt, Trousílek, Sláma, Šťovík – Bouzek, Drobný, Konopásek, Kus, Pokorný, Roziňák, Stibor, Troják, V. Zábrodský. Mistrovství se zúčastnilo osm mužstev, ze zámořských týmů nepřicestovala Kanada. Podle Guta s Prchalem (2008) poválečné mistrovství svou atmosférou překonalo obě předválečná. V úvodních utkáních jsme vysoko porazili Rumuny (23:1), Rakušany (13:5), Polsko (12:0) i Belgie (24:0). V porovnání s těmito výsledky byla výhra nad Švýcary (6:1) na branky chudá. V sobotu 22. února dochází ke střetu dvou neporažených týmů ČSR a Švédska. Podle Sábla, Sigmunda a Guta (1969) usedl do čestné lóže prezident Beneš spolu s manželou Gottwaldovými. Před utkáním se na stadion dostalo velké množství diváků bez vstupenek, zatímco majitelé platných vstupenek stáli před Štvanicí. Krátce po zahájení se nad Prahou spustil déšť, který kvalitě ledu nepřidal. Podle Lukšů s Pálanem (2007) v první minutě utkání se Švédové ujali vedení, podle pamětníků z ofsajdu. Ve druhé třetině Švédové přidali druhou branku. Zábrodský snížil v 59. minutě, ale vyrovnat naši už nestihli. Podle Guta s Prchalem (2008) druhý den nedělní noviny psaly o zklamání československých hokejistů a Švédům přiřkli titul, protože nikdo nepočítal s tím, že by favorité klopýtli s Rakušany. V posledním dni turnaje se Rakousko rychle ujalo vedení (2:0) a nakonec Švédy porazili (2:1). Domácí hokejisté tuto šanci využili a USA porazili (6:1). Praha slavila první titul mistrů světa v ledním hokeji.

Podle Bárty (2007) první poválečné olympijské hry roku 1948 hostil Svatý Mořic, ve kterém bylo nezvykle teplé počasí. Vysoké teploty donutily organizátory k improvizaci, takže některá utkání začínala nezvykle už v osm hodin ráno. Čechoslováci prošli turnajem bez porážky, když rozstříleli Itálii (22:3), Polsko (13:1), Velkou Británii (11:4) a Rakousko

(17:3). Švédsku oplatili porážku z předešlého mistrovství a přehráli ho (6:3). V předposledním utkání naši narazili na Kanadu, se kterou trenér Buckna nechtěl prohrát. Výsledkem byla poprvé v historii remíza a to (0:0). V závěrečném utkání jsme porazili Švýcary (7:1) a o našem druhém místě rozhodlo horší skóre. Vítězem turnaje se stala Kanada. Veřejnost však očekávala zlato a podle Lukšů s Palánem (2007) situaci moc nepomohl ani Vladimír Zábrodský, který byl s výsledkem proti Kanadě nespokojený a vyčítal trenéru Bucknovi obrannou taktiku. Po šampionátu trenér Buckna nejprve skončil u týmu LTC, který odletěl do Moskvy učit Sověty hrát hokej, a po politickém převratu odcestoval z Československa zpět do Kanady.

Podle Lukšů a Palána (2007) v listopadu 1948 odcestoval národní tým na utkání do Paříže a Londýna. Při přesunu do Londýna se zřítilo letadlo s šesticí našich reprezentantů nad lamanšským kanálem. Jarkovský, Švarc, Troják, Stibor, Pokorný a Šťovík. To byla jména reprezentantů, o které přišel československý hokej. Tato událost poznamenala národní tým a tak se mužstvo rozhodlo na šampionát ve Stockholmu 1949 odcestovat vlakem, spolu s plavbou lodí to trvalo 40 hodin. Ve skupině naši podleli Švédsku (2:4), porazili Finy (19:2) a v turnaji postoupili do šestičlenné finálové skupiny, do které se nezapočítávaly předešlé výsledky. Historický okamžik československého hokeje se podle Vyhlídala a Kříže (2005) udál 15. února, kdy po brankách Zábrodského, Bubníka a Konopáska jsme poprvé zdolali Kanadu (3:2). V turnaji naši hráči porazili Rakousko (7:1), Švýcarsko (8:1), podleli USA (0:2), ale reputaci si napravili výhrou nad domácím Švédskem (3:0). Československo získalo druhý titul mistrů světa. Podle Bárty s Leschingerem (2007) národní tým byl silný, ale málo kdo čekal, že po tragédii nad La Manchem by byl schopný vyhrát celé mistrovství.

O důvodech, které vedly v roce 1950 k zatčení členů reprezentačního týmu ve Zlaté hospůdce za Národním divadlem, existuje mnoho spekulací. Jednou z teorií podle Lukšů a Palána (2007) je údajná nabídka, bývalého reprezentanta z meziválečného období, Josefa Malečka, hráčům LTC na vytvoření československého týmu hrajícího v emigraci. Hráči LTC hlasovali o tomto návrhu a nadpoloviční většina byla pro emigraci. Nakonec se LTC z Davosu, kde se turnaj konal, vrátilo. K dalšímu hlasování o emigraci podle Vyhlídala s Křížem (2005) mělo údajně dojít na soustředění před mistrovstvím světa, kdy byla většina týmu pro emigraci. Hokejistům nepomohla ani emigrace krasobruslařky Vrzáňové,

kteřá po úspěšném krasobruslařském mistrovství světa požádala v Londýně o azyl. Podle Macků (2004) měli českoslovenští hokejisté odletět na turnaj do Londýna 11. března, jenomže sportovnímu redaktorovi Otakaru Procházkovi, který byl součástí výpravy, nebylo uděleno vízum a celá výprava zůstala v Praze. Podle Lukšů a Palána (2007) byli za dva dny hráči svoláni do Tyršova domu a bylo jim oznámeno, že na protest proti britským úřadům se mistrovství světa národní tým nezúčastní. Vladimír Bouzek odcestoval domů na Moravu. Zbytek týmu šel zapíjet žal do hospody U Herclíků. Hráči zde měli údajně vést protistátní řeči. Podle Macků (2004) na večer do lokálu vtrhli příslušníci StB a hráče pozatýkali. S hráči byl veden neveřejný proces, ve kterém nejvyšší trest obdržel Bohumil Modrý 15 let vězení, jenž v té době nebyl ani členem týmu. Modrý byl zatčen 24. března 1950 po návratu z dovolené a byl označen za hlavu spiknutí. Nejnižší trest dostal Josef Stock 8 měsíců vězení. Jedna z teorií tvrdí, že naši hráči by byli velkou překážkou pro sovětskou sbornou, která se chystala nastoupit na světovou scénu. V případě se také spekuluje o roli Vladimíra Zábrodského, který měl údajně hráče udat, že plánují emigraci, ale tato teorie nebyla nikdy potvrzena. V roce 1955 byla hráčům udělena prezidentem Zápotockým milost.

6 1951 - 1971

6.1 50. LÉTA

Stejně jako do Londýna ani do Paříže 1951 československá reprezentace neodcestovala. Trenéři reprezentace už v průběhu roku povolali sedmdesát tři hráčů z devatenácti klubů, aby si je otestovali. Mistrovství světa se původně mělo konat v Praze, jenomže naši hráči by se nezúčastnili a tak byla zvolena Paříž. Co bylo důvodem neúčasti, se dodnes spekuluje. Zda to byl strach z emigrace hráčů nebo obava z neúspěchu, to už asi dnes nezjistíme. Novinkou turnaje bylo rozdělení týmů do dvou výkonnostních skupin.

V průběhu sezony 1951/1952 se opět spekulovalo o výkonnosti národního mužstva a zda bude správné jej vyslat na hry do Osla. Podle Guta s Prchalem (2008) hrozila kromě blamáže i emigrace hráčů, což by tehdejší režim těžko snášel. V průběhu sezony si mužstvo zvolilo kapitána, jmenovitě to byl Karel Gut, který byl kapitánem deset let až do ukončení reprezentační kariéry. Začátkem ledna 1952 se podle Bárty (2007) lední hokejisté objevili v nominaci československé výpravy na OH. V týmu pro olympijské hry bylo 16 nováčků, jediným zkušeným byl Miroslav Charouzd. Pro některé hráče to byla první cesta na Západ. Turnaj pro naše hráče začal zápasem s Polskem (8:2), poté narazili na Nory (6:0). Třetím soupeřem bylo NSR (6:1), Kanadě naši podlehli (1:4) a Finsko vyprovodili vysoko (11:2). Švýcary zdolali (8:3), s Američany prohráli (3:6) a Švédy porazili (4:0). Vítězstvím Švédů nad USA se našim hráčům nabízela možnost zisku stříbrných medailí. Jenomže Kanada, jako jistý vítěz turnaje, remizovala s Amerikou (3:3) a darovala tak týmu USA stříbrné medaile. Čechoslováci měli stejně bodů jako Švédové a zároveň lepší skóre. Dle tehdy platných pravidel o bronzových medailích rozhodovalo nové utkání. Naši v polovině utkání vedli slibně (3:0), ale na konec Švédům podlehli (3:5). Naši tedy skončili na olympijských hrách čtvrtí. Po turnaji se snesla velká kritika na zámořské týmy, které produkovaly agresivní styl hry. To se odrazilo na pořádání příštího mistrovství světa.

Města Curych a Basilej se stala v roce 1953 pořadateli 20. mistrovství světa. Turnaj měl jen čtyři účastníky. Zámořské týmy po předchozí kritice jejich herního stylu nepřijely. V prvních dvou utkáních Čechoslováci porazili tým NSR (11:2) i Švýcary (9:4), ale ve třetím utkání narazili na Švédy a v našich hráčích se podle Vyhlídala s Křížem (2005) probudila vzpomínka na prohrané utkání z předchozích olympijských her. V utkání Švédům podlehli stejně jako na hrách Oslu (3:5). Utkání naši odehráli s černými páskami jako vzpomínku na

nedávno zesnulého vůdce SSSR Stalina. Československo ještě stihlo porazit podruhé Němce (9:4) a do Švýcarska přišla zpráva, že zemřel prezident Gottwald. Kvůli státnímu smutku naši turnaj nedohráli a poprvé se stali mistry světa Švédové.

V sezoně 1953/1954 se stal trenérem bývalý reprezentant Vladimír Bouzek. V této sezoně došlo k prvnímu utkání se SSSR na mistrovství světa. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) Sověti přivezli fyzicky výborně připravený tým, který byl disciplinovaný a dobře organizovaný. První tři utkání turnaje se vyvíjela podle představ, Čechoslováci hladce porazili Švýcary (7:1), tým NSR (9:4), a Finy (12:1). Ve čtvrtém utkání se postavili týmu SSSR. Utkání se pro ČSR vyvíjelo pozitivně, vedli jsme nad Sověty (2:1), jenomže sovětský kapitán Bobrov zaznamenal hattrick a nakonec naši podlehli SSSR (2:5). Podle Guta s Prchalem (2008) se tenkrát mezi fanoušky začaly šířit pověsti, že jsme toto utkání nesměli vyhrát, abychom soupeři usnadnili cestu k titulu. Dalším možným důvodem byla skutečnost, že Sověti měli se stejnými soupeři horší výsledky. Hráči ovšem nikdy tyto spekulace nepotvrdili. V pátém zápase naši hráči zvítězili nad Nory (7:1) a v šestém utkání narazili na Kanadu, které podlehli stejně jako SSSR (2:5). Posledním naším vystoupením na turnaji byl souboj se Švédy o třetí příčku. Naši v utkání rychle vedli (2:0), ale poté dovolili Švédům vsítit čtyři branky a z bitvy o bronz opět vyšli na prázdko. Turnaj vyhráli Sověti před druhou Kanadou.

Na přelomu února a března 1955 se uskutečnilo mistrovství světa v NSR ve městech Dortmund, Düsseldorf, Kolín nad Rýnem a Krefeld. Mužstva byla rozdělena do dvou výkonnostních skupin, přičemž první skupina měla devět účastníků. V prvním utkání porazili reprezentanti ČSR Švýcary (7:0). Hned další den naši nastoupili proti Kanadě. Podle Jenšíka (2001) naši dvakrát vedou a to ještě devět minut před koncem a publikum je bouřlivě povzbuzuje. Kanada vyrovnala a ještě přidala dva góly, výsledkem byla prohra našich (3:5). Třetí hrací den Československo hrálo se SSSR. Tým odehrál ve třech dnech tři utkání a každé v jiném městě. Podle Guta (2008) se cestování a předchozí vyčerpávající bitva s Kanadou podepsala na špatném psychickém stavu našich reprezentantů, což vedlo k prohře se SSSR (0:4). Po čtvrtém utkání se vše obrátilo. Čechoslováci zdolali Švédy (6:5), domácí NSR (8:0). V utkání s USA deset sekund před koncem vedli Čechoslováci (4:3). Po nedovoleném zákroku našeho obránce Kaspera rozhodčí Lutta přerušil hru. Brankář Hanzl branku opustil, ale jeden z Američanů i přes přerušování hry vystřelil na prázdnou branku. I

přes přerušenu hru rozhodčí Lutta branku uznal. Utkání skončilo (4:4). Další dvě utkání naši vyhráli vysoko (17:2) s Polskem a (18:2) s Finskem. Naši si odvezli bronzové medaile, druhé skončilo SSSR a vítězem byla Kanada.

V roce 1956 se konaly zimní olympijské hry v italské Cortině. Podle Bárty s Leschingerem (2005) se jméno tohoto města stalo pro československé hokejisty na dlouhou dobu velkým strašákem. Nejenom že tehdejší trenérská rada pozměnila sestavu, kterou chtěl trenér Bouzek, ale zrušila i plánované soustředění v Tatrách a tým poslala k utkáním se švýcarskými kluby. Trenérovi v sestavě chyběla pravá křídla, takže musel neustále vymýšlet různé alternativy a hýbat se sestavou. Turnaj měl podle Bárty (2007) deset účastníků rozdělených do tří skupin, z nichž postupovala první dvě mužstva. V úvodním utkání naši těsně porazili USA (4:3) a ve druhém Polsko (8:3). Potom přišla série tří porážek ve finálové skupině. Postupně Čechoslováci podleli Kanadě (3:6), Švédsku (0:5) a SSSR (4:7). Výhra nad Německem (9:3) předcházela další katastrofě a to prohře s USA (4:9). Československo obsadilo páté místo a zažilo hořký návrat domů. Podle Guta s Prchalem (2008) psali fanoušci výsledek se Švédy (5:0) na zamrzlá okna vlaku, který se s hokejisty vracel. Hráči byli ještě dlouho po Cortině posílání diváky k lopatě. Po turnaji skončil u reprezentace na vlastní žádost trenér Bouzek a někteří hráči uvažovali nad ukončením reprezentační kariéry.

Podle Vyhlídala s Křížem (2005) se tým, který byl pracně tvořen čtyři roky, rozpadl a na další olympijský cyklus hledalo Československo nejenom reprezentanty, ale i nového trenéra. Reprezentace se ujal bývalý prvorepublikový reprezentant František Pergl, jako druhý trenér se k našim hráčům připojil pardubický Bohuslav Rejda. V Moskvě 1957 čekala na účastníky turnaje zastřešená hala pro 17 000 diváků, která byla prostorná jak pro fanoušky, tak pro samotné hráče. Jelikož byl o mistrovství v Moskvě velký zájem, sehrála se některá utkání pod širým nebem na stadionech Dynamo Moskva a Ústředním stadionu V. I. Lenina. Podle Guta s Prchalem (2008) byl led rychle rozjezděný, chvíli tál, chvíli mrznul, v některých případech na led začalo i sněžit. Tyto faktory ubíraly na hokejové kvalitě zápasů týmů z hokejové špičky, která byla ochuzena o mužstva USA a Kanady. Podle Jenšíka (2001) zámořské týmy reagovaly na Sověty násilné potlačení revoluce v Maďarsku. Jediným mimoevropským účastníkem se stalo Japonsko. V zahajovacím utkání čekalo na naše hráče Rakousko, které ve sněhové vánici podleho

našemu celku (9:0). Druhý den naši hráči nastoupili pod střechou proti slabému výběru NDR. Výsledek (15:1) hovoří o kvalitě soupeře. Po dni odpočinku naše hráče čekalo Švédsko. Na stadion V. I. Lenina dorazilo kolem 30 000 diváků a ve vyrovnaném souboji naši Švédům podlehli (0:2). Následující utkání, hrané druhý den naši opět sehráli na otevřeném kluzišti a za hustého sněžení zdolali Finy (3:0). Na utkání proti domácím se přišlo podívat 40 000 lidí. Podle Guta s Prchalem (2008) před takovou návštěvou nikdy v dějinách naše hokejové mužstvo nehrálo. Naši hráči v utkání dvakrát vedli, ale před koncem srovnal Gurýšev na konečných (2:2). Naši sehráli poslední dvě utkání v hale proti Japonsku (25:1) a Polsku (12:3). Turnaj ovládli Švédové, druzí byli domácí Sověti a třetí ČSR. Podle Jenšíka (2001) po tomto MS LIHG rozhodla, že žádné utkání světových soutěží už nesmí být hráno na přírodním ledě.

Podle Bárty s Leschingerem (2005) medaile z šampionátu v SSSR československým funkcionářům nestačila, proto byl v létě 1957 jmenován nový trenér reprezentace. Trenérem se stal Bohuslav Rejda, který sestavil mužstvo pro nadcházející mistrovství světa v norském Oslu 1958. V úvodním utkání naši zdolali Finy (5:1), ve druhém utkání naši porazili Poláky (7:1) a ve třetím vybojovali naši cennou remízu se SSSR (4:4). Tým USA přivezl do Norska slabší výběr a remíza (2:2) byla pro náš tým spíše neúspěchem. Následné debakly s Kanadou (0:6) a se Švédy (1:7) odsunuly ČSR na čtvrtou příčku. Mezi těmito duely naši sehráli ještě zápas s Nory, který vyhráli (2:0). Nejlepším brankářem turnaje byl vyhlášen teprve dvacetiletý Vladimír Nadrchal, který byl naším nejlepším mužem na ledě při debaklu s Kanadou.

Před nadcházejícím mistrovstvím světa v Československu 1959 bylo podle Bárty (2007) rozhodnuto, že národní mužstvo povede trenér vítězů národní ligy a kostru národního týmu budou tvořit jeho hráči. Poprvé od roku 1928 naše reprezentační mužstvo nesehrálo před mistrovstvím světa žádné mezistátní utkání. Vítězem ligy se stalo Kladno s trenérem Vlastimilem Sýkorou. Konečná sestava trenéra Sýkory pro MS zněla: Nadrchal, Kulíček – Gut, Tikal, Potsch, Kasper, Bacílek – Starší, Fako, Vlach, Prošek, Vaněk, Černý, Volf, Jiřík, Rys, Golonka. Sestavu tvořilo šest mužů z Kladna, pět z Brna, tři z Bratislavy, dva ze Sparty a jeden z Vítkovic. Mistrovství se zúčastnilo patnáct týmů, kdy elitní skupinu tvořilo dvanáct týmů. Turnaj byl rozdělen do tří čtyř členných kvalifikačních skupin. Turnajová utkání viděla Praha, Bratislav, Brno, Ostrava, Mladá Boleslav, Kolín,

Kladno a Plzeň. První tři utkání týmu Československa viděla Bratislava. Čechoslováci zdolali Švýcary (9:0), ve druhém utkání porazili Polsko (13:1). Utkání s Kanadou nedopadlo pro Československo dobře (2:7). Poté se turnaj přesunul do Prahy, která hostila šestičlennou finálovou skupinu. Z Bratislavy postoupila družstva Kanady a ČSR, z Brna SSSR a USA a z Ostravy Švédska a Finska. Utkání finálové skupiny jsme zahájili se Švédy a následně Finy. Švédy jsme porazili (4:1) a Finy (8:2). V další bitvě čekali naše hráče Sověti. Nabitá Štvanice, která světový turnaj pořádá naposledy, s nadšením očekávala vítězství domácího družstva. Podle Jenšíka (2001) v šatně trenér udílel poslední pokyny o důsledné obraně, zpomalování hry a rozbíjení útočných akcí soupeře na červené čáře. Fanoušci podle Vyhlídala s Křížem (2005) hnali naše hráče dopředu a vyburcovali je tak, že neplnili pokyny trenéra a v 6. minutě prohrávali už o dvě branky. Naši ve druhé třetině otočili na (3:2). Bohužel náš brankář měl černý den a po jeho chybě soupeř vyrovnal a v přesilové hře překlopil skóre na svoji stranu. V následujícím utkání jsme nastoupili proti USA, uprostřed zápasu jsme prohrávali už (0:3). Naši stihli jen upravit na konečných (2:4). Před posledním utkáním panovala podle Bárty (2007) ve vlasti ponurá nálada. Čekali nás suveréni mistrovství Kanadčané. Nikdo nepochyboval o tom, že Kanadčané zvítězí a našim se přisuzovalo čtvrté místo. Kapitán Gut nastoupil ke stému utkání v reprezentaci. Dvě minuty před koncem, za stavu 4:3 pro tým ČSR, odvolali Kanadčané brankáře. Fako po byly vyhodil puk obloukem z našeho obraného pásma, puk si sebral Vlach a do odkryté branky pojistil výhru (5:3). Čechoslováci pokořili mistry světa a skončili třetí. Velký podíl měl trenér Sýkora, který nenadržoval kladenským hráčům a vytvořil z týmu dobrou partu. Podle Guta s Prchalem (2008) v průběhu šampionátu trápil trenéra zánět nervu, takže sotva chodil. Přínosem do budoucna byl debut jednadvacetiletého Josefa Černého.

6.2 60. LÉTA

Národního mužstva se před olympijským turnajem ve Squaw Valley 1960 ujali trenéři Farda a Horský. Hráče čekalo 18 dní aklimatizace v zámoří, olympijský turnaj a ještě turné po Kanadě. Podle Bárty (2007) při návštěvě Los Angeles provázela naše hráče olympijská vítězka Olga Fikotová, v té době už Connollyová. Po návštěvě LA se naši vydali do dějiště turnaje. Squaw Valley nabídlo nádherné středisko, které Američané budovali tři roky v pohoří Sierra Nevady. Podle Bárty s Leschingerem (2005) devět účastníků bylo

rozděleno do tří skupin, naše hráče čekala Austrálie a domácí USA. Úvodní utkání s domácím výběrem se pro nás vyvíjelo dobře, po dvou třetinách Čechoslováci vedli (4:3). Domáci ve třetí části zvýšili tlak a obrátili výsledek zápasu ve vlastní prospěch a zvítězili (7:5). Ve druhém utkání naši nastoupili proti Austrálii. Zajímavým příběhem je příběh Františka Tikala, jehož otec utekl před režimem do Austrálie a vzal s sebou staršího syna Zdeňka. Podle Guta s Prchalem (2008) se paradoxem stalo jejich setkání na ledě, kdy si z osobního souboje australský reprezentant Zdeněk Tikal odvezl zranění ramene, které ho vyřadilo z turnaje. Naši porazili Australany (18:1) a postoupili do finálové skupiny, kde se v úvodním utkání střetli se SSSR. V utkání se nedařilo oběma brankářům a vyšel z toho divoký výsledek (5:8). V utkání s Kanadou se projevil respekt Čechoslováků, kteří prohráli (0:4). Hodně nejistý byl brankář Nadrchal, který si před turnajem poranil rohovku. Medaile byly ztraceny, ale naši stále bojovali, porazili Švédy (3:1) a Němce (9:1). Čechoslováci nastoupili proti Američanům, po dvou třetinách vedli, ale po vyloučení Potsche třikrát inkasovali a nakonec prohráli (4:9). Podle Guta s Prchalem (2008) se tenkrát šušovalo, že Američané před závěrečnou třetinou dýchali čistý kyslík, aby rychleji regenerovali, ale pravidla to tenkrát nezakazovala. Na naše hokejisty se snesla po hrách kritika a jejím cílem se stali oba brankáři. Nadrchal byl poznamenán zraněním oka a Dvořáčkovi osobní spory s trenéry vyvrcholily vyřazením z mužstva po olympijském turnaji.

Podivně začne v Československu sezona 1960/1961. Na jejím začátku podle Bárty s Leschingerem (2005) vyplave na povrch podivná sázkařská aféra, kdy se měli hráči domlouvat na výsledcích přípravných utkání a poté na ně vsázet. Do aféry byla namočena jména jako Zábrodský, Gut, Tikal. Ligovým hráčům byla pozastavena činnost na několik týdnů, ale reprezentanti byli vyloučeni z týmu do konce sezóny. Reprezentant Golonka je v jiné kauze potrestán za úmyslné zranění dalšího reprezentanta a protihráče Dandy, oba tedy přišli o mistrovství světa. Poslední velkou ránou je úmrtí reprezentačního trenéra Eduarda Fardy při dopravní nehodě. Měsíc před turnajem se mužstva ujali trenéři Kostka s Andrštem. Šampionát roku 1961 hostila švýcarská města Ženeva a Lausanne. Podle Jenšíka (2001) před odletem na mistrovství padaly na letišti věty typu: „Zlomte vaz! A porazte Finy, ať jste alespoň pátí.“ V úvodním utkání hraném v Lausanne naši vedli po dvou třetinách nad Finy (1:0), až v závěru je přestříleli na konečných (6:0). K druhému

utkání naši nastoupili proti Američanům, kteří přijeli jen s několika olympioniky z posledních her. Naši hráči zvítězili o tři branky (4:1). Třetí střetnutí nám postavilo do cesty tým NSR, se kterým si hráči poradili stejně jako s Finy (6:0). Tři branky zaznamenal Prošek. Ve čtvrtém utkání naše reprezentanty čekalo mužstvo SSSR, které dosud na vrcholném turnaji neporazili. Proti sovětské sborné se trenéři drželi zásady, že vítězná sestava se nemění a naši hráči věděli, že cesta k úspěchu vede přes pevnou obranu. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) jako první v 10. minutě skóroval Starší, po pěti minutách přidal druhý gól. Soupeř do konce třetiny snížil a v polovině utkání dokonce vede 3:2. Podle Jenšíka (2001) ve 31. minutě svou ránou od modré srovnal bratislavský obránce Gregor, tři minuty po Gregorově zásahu zavezl kotouč do útočného pásma Svenstek, přihrávkou o mantinel našel Proška a ten předložil gólovou přihrávkou Dolanovi. Jednobrankové vedení jsme udrželi do konce druhé části. Podle Jenšíka (2011) ve 47. minutě vyrovnal Boris Majorov, v 52. minutě se puku ujal kapitán Vlasta Bubník, projel mezi beky Tregubovem a Solobubovem a bekhendovou ranou překoná Činova. Brankář Mikoláš odváděl fantastický výkon. Podle Guta s Prchalem (2008) do konce utkání zbývalo 74 vteřin a trenér Sovětů Černyšev odvolal Činova z branky, když se pár sekund před konce řtil na branku Bubník, Činov skočil ze střídačky přímo pod Bubníkovi nohy. Americký rozhodčí byl zmatený a místo uznání technického gólu, poslal Sověty do oslabení za příliš mnoho hráčů na ledě. Naši přesilovku využili a porazili SSSR (6:4) poprvé na velkém turnaji. Podle Bárty (2007) s našimi hráči toto historické vítězství oslavovala i hrstka turistů a středem pozornosti byl Josef Mikoláš. Všichni se domnívali, že pozorovali finále šampionátu, jenže to pravé finále přišlo o dva dny později. Našemu týmu byli protivníkem reprezentanti Kanady. Podle Jenšíka (2001) v 19. minutě vstřelil první branku Vlach, na tu Kanadčané dokázali odpovědět. V závěru utkání to byli Čechoslováci, kdo určoval tempo utkání, ale branku se jim vstřelit nepodařilo. Utkání skončilo (1:1) a jak pro naše, tak pro Kanadany to byla jediná ztráta bodů v turnaji. V posledních dvou utkáních porazil československý tým NDR (5:1) a Švédsko (5:2), které bylo oslabeno o dva klíčové hráče a jehož mužstvo postihla střevní viróza. Z prvenství se radovala Kanada, která byla před Československem o pouhé skóre. Podruhé se ze světového šampionátu náš tým vracel bez porážky. Úspěchů si Čechoslováci odvezli více. Kapitán Bubník byl vyhlášen nejlepším útočníkem turnaje, do výběru hvězd se dostal útočník Vlach. Zápas našich hráčů měly nejvyšší návštěvnost a brankář Mikoláš si za své výkony vysloužil titul sportovce roku. Na hráče čekala na letišti

v Ruzyni hrstka fanoušků a hokejová veřejnost si začala povídat o blýskání se na lepší časy. Při hodnocení na plénu sekce ledního hokeje se nešetřilo slovy chvály.

Po úspěšném tažení na švýcarském mistrovství se museli naši hráči smířit s faktem, že na MS do Colorado Springs neodcestují. Mezi USA a SSSR eskaloval konflikt zvaný studená válka. Podle Bárty (2007) Američané neuznávali jednoho z osmnácti účastníků turnaje NDR a tento tým nepustili do Států. LIHG měla ustanovení z roku 1959, které mluvilo o tom, pokud pořadatelská země nevydá víza účastnické zemi, bude mistrovství přesunuto do jiné země. LIHG však Američanům pořadatelství nevzalo, a proto se sovětský blok ze solidarity s NDR neúčastnil. Slýchalo se, že se chce SSSR vyhnout blamáži, protože v kádru docházelo k obměně a Sověti od Cortiny 1956 na světovém šampionátu nevíťžili. O titul se měli poprat domácí USA s Kanadou, ale mistrem světa se naposledy na dlouhá léta stalo Švédsko.

Dějištěm Třicátého mistrovství světa roku 1963 se stal švédský Stockholm a jeho stadion Johanneshov, který byl v provozu osm let. Podle Guta s Prchalem (2008) se traduje, že stadion leží na bývalém popravišti, což vždy vzbuzovalo novinářské příměry. Trenérem našeho výběru byl jmenován Jiří Anton. Do Švédska se sjelo 21 účastníků rozdělených do tří výkonnostních skupin. Elitní skupina měla osm účastníků. Na úvod turnaje jsme zdolali shodným výsledkem (10:1) SRN a USA. Tým NDR jsme porazili (8:3) a na naše hráče čekala první velká zkouška. S Kanadou jsme sehráli vyrovnané utkání, které srovnal sedm minut před koncem Jiřík na konečných (4:4). Šanci na titul ztratili Čechoslováci po prohře se SSSR (1:3). Závěrečné výhry nad Finskem (5:2) a Švédskem (3:2) přisoudily našemu týmu světový bronz za prvními Sověty a stříbrnými Švédy, které o zlato před očima krále Gustava Adolfa VI. okradli právě naši hráči.

Podle Jenšíka (2001) před olympijským turnajem 1964 v Innsbrucku byli naši hokejisté na zámořském turné, kde potkali legendárního trenéra Micka Bucknu v jeho rodném městě Trailu. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) si ze zámoří trenér Anton přivezl novinku zvanou forčekink. Součást herního systému, která nabádá hráče, napadat soupeřovu rozehrávku v samém zárodku. V přípravných zápasech a zpočátku turnaje se tato taktika daří a fanoušci očekávali zlaté medaile. Turnaj začínal kvalifikačním zápasem. Naši hráči se postavili proti Japonsku a zdolali ho (17:2). V úvodním zápase finálové skupiny jsme přehráli NSR (11:1). Dalším soupeřem byl Sovětský svaz. Podle Bárty s Leschingerem

(2005) se v tomto utkání forčekink na širokém hřišti projevil jako neúčinný, Sověti dobře bruslili a byli dobře technicky vybavení. Sovětům jsme podlehli (5:7). V dalších třech utkáních se našim dařilo, přehráli jsme Finy (4:0), Švýcary (5:1), Američany (7:1) a čekala nás Kanada. Naši si sáhli na dno sil a po brankách Klapáče, Jiřího Holíka a Josefa Černého porazili Kanadu (3:1). V posledním utkání Československo podlehlo Švédsku (3:8). Celkové pořadí mělo určit vzájemné skóre, které by nás odsunulo na čtvrté místo za Švédsko a Kanadu. Jenomže v průběhu utkání našich se Švédy LIHG rozhodlo, že rozhodne celkové skóre z turnaje. Podle Jenšíka (2001) naši přebírali bronzové medaile v pochmurné náladě, trenéru Antonovi přišlo do olympijské vesničky několik výhružných dopisů, jeho manželka přijmula několik výhružných telefonátů. Podle Guta s Prchalem (2008) okna jejich brněnského bytu byla vymlácena. Ale turnaj měl i svá pozitiva Tikal byl vyhlášen nejlepším obráncem turnaje a Černý se dostal do výběru hvězd.

Podle Vyhlídala s Křížem (2005) se pro příští mistrovství světa staly trenéry týmu Kostka s Bouzkem. Ti dali na radu předchozího trenéra obměnit kádr a na následující mistrovství světa ve finském Tampere 1965 odjeli se sedmi nováčky. Mezi debutanty byly budoucí hvězdy Nedomanský, Suchý a Jaroslav Holík. Prvních pět utkání naši zvládli bravurně, porazili NDR (5:1), USA (12:0), kdy Jiřík s Klapáčem dali hattrick, zdolali Norsko (9:2), Finsko (5:2) a Kanadu (8:0). V utkání se Sověty po první třetině prohrávali (0:2), až ve třetí snížil Tikal a v závěru naši trenéři odvolají Dzurilu a Volkov rozhodl do prázdné branky. V závěru turnaje si to naši se Švédy rozdali o stříbrné medaile a výsledkem 3:2 je získali.

Mistrovství světa 1966 se konalo v jugoslávské Lublaňi, v zemi kde se hokej hrál už za první světové války, ale v zemi neměl velký úspěch. Podle Bárty (2007) sám prezident Tito přiznal, že hokej viděl poprvé na samotném mistrovství. Československo procházelo turnajem suverénně, porazilo NDR (6:0), Finy (8:1), kdy Nedomanský zaznamenal čtyři branky, bohužel se zranil Černý a turnaj nedohrál. V dalších čtyřech utkáních jsme přehráli Polsko (6:1), USA (7:4), Kanadu a Švédsko shodně (2:1). V posledním utkání se čekala bitva o zlato se SSSR, ale Sověti svým úvodním nápoem, který se v dalších letech pro SSSR stane typickým, třikrát prostřelil Dzurilu. Do branky se postavil Holeček a na konci utkání jsme odcházeli s výsledkem (1:7) Naše hráče po utkání nedokázal pobavit ani známý

komik Karel Effa, který tým v Lublani doprovázel. Byli jsme druzí na světě za družinou trenéra Tarasova.

Dějištěm mistrovství světa 1967 se poprvé stala Vídeň. Reprezenční tým byl veden jihlavským Jaroslavem Pitnerem. Československo vstoupilo do turnaje skvěle. V prvních dvou utkáních porazilo oba výběry Německa, NSR (6:2) a NDR (6:0). Ve třetím utkání si poradili s USA (8:3), ale poté tvrdě narazí. Naše čekalo Finsko, se kterým dosud neprohrálo. Podle Jenšíka (2001) se Jaroslav Holík před utkání ptal brankáře Nadrchala, na co táhne brankařské betony, když je nebude potřebovat. Naši Finy podcenili a finští hráči vedení Augustinem Bubníkem zaskočili v úvodu ležérní ČSR třemi brankami. Po druhé brance Nadrchala vystřídal Holeček. Na začátku druhé třetiny snížil Golonka, jenže Finové byli celý zápas lepším týmem a Čechoslováci marně hledali skulinu v Ylenöenově brance. Zbytek turnaje se nesl v duchu nezdaru. S Kanadou jsme remizovali (1:1), se Švédy (5:5) a závěrečná prohra se SSSR (4:2) znamenala čtvrté místo, nejhorší umístění v šedesátých letech. Podle Jenšíka (2001) při sovětské hymně na konci utkání halu doprovázel pískot, Čechoslováci dokonce nepodali Sovětům ruce a odešli do šaten. Po turnaji byl z reprezentace vyřazen brankář Holeček, aniž by věděl důvod. Jeho otec to neunesl a postihl ho infarkt, který nepřežil.

Na OH do Grenoblu v roce 1968 naše reprezentace odcestovala pod vedením trenérů Kostky a Pitnera, kteří se museli obejít bez zraněného Františka Tikala a bez Jaroslava Holíka, který byl z reprezentace vyškrtnut za bitku s Ragulinem z předchozího mistrovství. Po shodných výhrách nad Američany a SRN (5:1), se naši chystali Finům oplatit předchozí porážku. To se podařilo, ale jen těsně (4:3). V dalším utkání si zastřílel Horešovský, který dal čtyři branky, a porazili jsme NDR (10:3). Po tomto utkání přijde naše zaváhání s Kanadou (2:3), které jsme na velkém turnaji naposledy podlehli v roce 1960. Podle Bárty s Leschingerem (2005) v utkání se SSSR použili naši trenéři zdržovací taktiku, kdy nechali rozhodčí zkontrolovat Sovětům krytky patek na bruslích. Zápas měl půlhodinové zpoždění a navíc po dvaceti osmi sekundách vstřelili Sověti první branku. Jenomže naši stihli do konce třetiny vstřelit tři branky. Prostřední dějství skončilo (1:1), takže hráči šli do šaten za stavu (4:2). Tři minuty před koncem dal Jiřík náš pátý gól. Sovětům se podařilo snížit na rozdíl jedné branky, ale naši výsledek uhájili a poprvé od švýcarského mistrovství jsme dokázali Sověty porazit na světovém turnaji. Závěrečná výhra nad Švédy by nám přinesla

zlato, ale s hokejisty se Třemi korunkami na dresu jsme pouze remizovali (2:2) a výhra SSSR nad Kanadou (5:0) nás poslala na druhé místo. Návrat hokejistů do vlasti byl podle Bárty (2007) triumfální, každý si s nimi chtěl podat ruku a celá republika prožívala radost nejen z hokejistů, ale i ze skokana Raška a krasobruslařky Maškové. Podle Guta s Prchalem (2008) skoro na den půl roku přesně po návratu olympioniků z Grenoblu dorazily do republiky sovětské tanky.

Mistrovství světa 1969 měla pořádat Praha, ale v atmosféře odporu by šampionát mohl vést k masovým nepokojům. Přáním fanoušků u nás bylo oplatit Sovětům okupaci z roku 1968. Pořádání se ujal Stockholm, kde se uplatnil nový hrací systém. Šest účastníků elitní skupiny se utká dvoukolově. První tři utkání naši suverénně vyhráli nad Kanadou (6:1), USA (8:3) a Finskem (7:4). Fanoušky překvapila prohra se Švédý (0:2). Přesně sedm měsíců po okupaci nás čekal první zápas se SSSR. Podle Guta s Prchalem (2008) drželi fanoušci palce u televizních obrazovek, stockholmské hlediště bylo na naší straně. V polovině druhé třetiny využil přesilovku Suchý a ve 47. minutě zvýšil na 2:0 Černý. Nejen ve Švédsku, ale i u nás doma propukly mohutné oslavy. Turnaj pokračoval zápasy s Kanadou (3:2), Finskem (4:2) a USA (6:2). Po této trojici jsme opět narazili na sbornou. Podle Vyhliďala s Křížem (2005) do utkání nezasáhl zraněný Jiří Suchý, který utkání prožíval jen z lavičky. Záslouhou Jiřího Holíka a Václava Nedomanského jsme vedli o dvě branky, ale SSSR srovnalo. Jenže branky Horešovského a Jaroslava Holíka nám zajistily dvoubrankové vedení, které dokázali Sověti jen snížit. Po utkání Čechoslováci, kteří měli přelepenou rudou hvězdu ve státním znaku, opět nepodali hráčům SSSR ruce. I přes porážku od Švédů (0:1) v závěrečném utkání a celkovém třetím místě, byli naši hráči ve vlasti považováni za hrdiny, vždyť dvakrát porazili našeho úhlavního nepřítele tým SSSR.

6.3 ZAČÁTEK 70. LET

Šampionát nového desetiletí se měl poprvé stěhovat do kolébky hokeje, konkrétně do Montrealu a Winnipegu. Kanadský výběr chtěl podle Bárty (2007) před domácím publikem uspět a tak Kanada předložila LIHG návrh na účast profesionálních hráčů na turnaji. LIHG souhlasilo, ale smělo nastoupit jen devět profesionálů a nesměli hrát NHL. Sověti byli proti, zatlačili na LIHG a s účastí profesionálů byl konec. Kanada se pořádání turnaje zřekla a na dalších sedm let se mistrovství světa neúčastnila.

Pořádání mistrovství světa v roce 1970 se ujal Stockholm. Mistrovství se účastnily pouze evropské týmy, protože Kanadu a USA nahradila mužstva NDR a Polska. Právě Poláci jsme v úvodním utkání zdolali (6:3) a v odvetě dokonce 10:2. Ve druhém utkání jsme narazili na domácí tým, který nás zdolal po vyrovnaném zápase (4:5). V odvetě jsme se Třemi korunkami remizovali (2:2). Tým NDR jsme v turnaji zdolali dvakrát (4:1 a 7:3). Čtvrtým soupeřem našeho výběru na turnaji bylo SSSR, v obou duelech naši podlehli (1:3 a 1:5). S posledním soupeřem mistrovství, Finy, jsme v prvním zápase jednoznačně zvítězili (9:1), ale ve druhém jsme jim překvapivě podlehli (3:5). Celkově jsme v turnaji ztratili devět bodů a obsadili třetí místo za prvními Sověty a druhými Švédy.

Světový turnaj roku 1971 pořádala švýcarská města Ženeva a Bern. Týmu trenérů Kostky a Pitnera vstup do turnaje nevyšel. Utkání s navrátilcem do skupiny A, Amerikou, naši podcenili a prohráli (1:5). Druhé utkání turnaje se Švédskem jsme prohráli (5:6), kdy jsme v utkání čtyřikrát vedli. Třetí zápas byl pro našeho fanouška kritický, kde kdo náš tým zatracoval, když v polovině utkání se SRN byl stav utkání 1:1. Hráči zabrali a nakonec zvítězili (9:1). V utkání se Sověty podle Vyhlídala s Křížem (2005) neměli radost majitelé televizních přijímačů, naši hráči nastoupili v modrém a hráči SSSR v červených dresech. V době černobílých obrazovek nepříjemná událost, ale naši hráči se po první dvacetiminutovce převlékli do bílých dresů. V utkání třikrát vedeme a jsme lepším týmem, ale Sověti dokázali třikrát srovnat. Utkání skončilo nerozhodně (3:3). Po našem vítězství (5:0) nad Finy se turnaj ocitnul v polovině a stěhoval se do Ženevy. Naším hráčům Ženeva svědčila lépe než Bern, protože jsme ve všech utkáních zvítězili. Američany jsme v Ženevě zdolali (5:0) a oplatili jsme jim porážku z úvodu turnaje. Po pěti letech jsme na šampionátu porazili Švédy (3:1). V dalším utkání jsme porazili SRN (4:0). Náš tým se po počátečních nezdarech stmelil a vytvořil výbornou partu. Síla týmu se ukázala v utkání se Sověty. Po dvou třetinách byl stav vyrovnaný (2:2), ale naši v poslední třetině vsítli tři branky a vyhráli (5:2). V posledním utkání s Finskem jsme zvítězili (4:2) a mohlo se bilancovat. Naši v turnaji skončili druzí za SSSR. Holeček byl vyhlášen nejlepším brankářem turnaje a obránce Suchý byl vybrán mezi hvězdy turnaje. Protože se utkání s USA nezapočítávala do tabulky mistrovství Evropy, tak si naši odvezli z turnaje titul mistrů Evropy.

7 1972 - 1986

7.1 DRUHÁ ZLATÁ GENERACE

Rok 1972 se stal podle Bárty s Leschingerem (2005) historickým milníkem, protože LIHG rozhodla o tom, že sezona bude mít dva vrcholy a to v podobě olympijských her v Sapporu a mistrovství světa v Praze. Na olympijských hrách se naši museli obejít bez obránce Suchého, který si odpykával trest vězení, kvůli způsobené autonehodě, při které zemřel jeho spolujezdec. Podle Jenšíka (2011) v Sapporu do šestičlenné finálové skupiny automaticky postoupili Sověti jako vítěz minulých her. Ostatní mužstva se musela do skupiny kvalifikovat vyřazovacím způsobem. Naši hráči v kvalifikačním zápase porazili Japonsko (8:2). V prvním zápase skupiny si naši poradili s Poláky (14:1), ale druhý den přišlo překvapení v podobě prohry s Američany (1:5). V brance USA zářil maličký Mike Curran. V dalším utkání se našemu mužstvu vrátila sebedůvěra. Utkání s Finskem jsme vyhráli vysoko (7:1) a čekal nás další silný soupeř Švédsko. Branky padali až v poslední třetině, kdy skóre otevřeli Švédi. Tři korunky dlouho držely jednobrankový náskok, ale naši brankami Jaroslava Holíka a obránce Horešovského v posledních čtyřech minutách duel otočili. Utkání skončilo 2:1. V dalším zápase nás čekal tým SSSR. O tomto zápase se objevila spousta spekulací. Podle Bárty (2007) Sověti měli údajně vyvíjet nátlak na naše trenéry, aby nabádali hráče k vypuštění zápasu. Trenér Tarasov rozhodl svou elitní formaci Michajlov, Petrov, Charlamov a vytvořil dvě kompaktní formace. Po patnácti minutách vedli Sověti už 2:0, utkání nakonec skončilo 2:5 a naši si ze Sappora odvezli bronzové medaile. Vítězem byli Sověti, druzí byli Američané. Po turnaji ukončil reprezentační kariéru kapitán Černý.

Mistrovství světa v roce 1972 se konalo v Praze. Turnaj se zde konal po třidvaceti letech a jeho dějištěm se stala hala v pražských Holešovicích. Podle Guta s Prchalem (2008) byla hala monitorována kamerami a příslušníci StB vyváděli z hlediště fanoušky, kteří se chovali nepřístojně. Podle Bárty (2007) stáli v rozích stadionu policisté v bílých přilbách, kterým lidé přezdívali helmuti. Turnaj se konal dva měsíce po olympijských hrách. Výběr trenérů Kostky a Pitnera se musí obejít bez Suchého. Zato Bubla s Palečkem vyléčili svá zranění, pro která neshodili v Sapporu. Do sestavy se vrací také bojovník Jaroslav Holík. Podle Bárty s Leschingerem (2005) zvolili naši reprezentanti jako své sídlo motel v pražských Průhonicích. Kapitánem týmu se stal František Pospíšil. Naši zahájili

turnaj vysokou výhrou na Švýcarsko (19:1), Švýcarsko našim vzdorovalo prvních dvanáct minut, ale pak jako by rezignovalo. V druhém utkání naši vlétli na Švédsko, které se po dvou brankách Jiřího Holíka v úvodu utkání nestihlo vzpamatovat a našim podlehl (4:1). V utkání se SRN měl výkon našich hráčů stoupající tendenci. Úvodní třetina skončila 1:1, ale výsledek zápasu se zastavil na skóre 8:1. Konečně přišlo utkání se SSSR. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) byla hala nabitá k prasknutí a dostat se dovnitř byl zázrak, protože zájem byl enormní. Našim stačilo podle Vyhlídala s Křížem (2005) sto vteřin a vedli 1:0 po ráně Machače, v 5. minutě na 2:0 zvyšoval Farda. Ve 36. minutě sborná vedená Bobrovem snížila, ale ve 45. minutě dal Klapáč našemu mužstvu opět dvoubrankové vedení. Sověti však v závěru utkání vyrovnali a naši hráči byli rádi alespoň za remízu (3:3). O dva dny později naši porazili s vypětím sil Finy (5:3). Po utkání se Švýcarskem (12:2) naše hráče čekalo Švédsko. Velkou zásluhu na vítězství (2:0) měl Václav Nedomanský, který na první branku přihrál a druhou sám vstřelil. Druhý den čekala naše hráče povinná výhra se SRN a výsledek 8:1 nasvědčuje obrazu utkání. 20. dubna ČSSR nastoupilo proti Sovětům. Na přelomu 9. a 10. minuty vstřelili branky Nedomanský a Farda. Podle Bárty (2007) SSSR v druhé dvacetiminutovce vstřelilo dvě branky a na obou se podílel Jaroslav Holík. Jednou nepřesně rozehrál, podruhé tým oslabil. Naši třetí branku vtěsnil Holík mezi ty sovětské. Ve třetí části branka nepadla, Sověty jsme porazili (3:2). Podle Jenšíka (2011) na ledě propukly mohutné oslavy. Machač líbal led, někteří hráči házeli hole divákům, jiní klesali vyčerpáním na kolena a hala bouřila. Na tom, že se ČSSR stalo mistrem světa, nemohl změnit nic ani závěrečný zápas s Finy. Tento duel, který skončil (8:2), si naši hráči před domácím publikem užili a s chutí si zastříleli. Opět se ukázalo, že souboje se SSSR nejsou jen o hokeji.

V Moskvě se následující rok konalo již 40. mistrovství světa. Trenéři Kostka s Pitnerem se tímto turnajem u reprezentace loučili a asi si loučení představovali trochu jinak. Po úvodní vysoké výhře (14:1) nad Poláky přišla studená sprcha od Švédů poměrem 0:2. V první třetině dominovaly Tři korunky. Ve druhé se hra vyrovnala, ve třetí byli naši lepším týmem, ale dvě branky v závěru dali právě Švédové. Zápas proti SRN (4:2) vzal našim hráčům spoustu sil, které jim pak chyběli v duelu se SSSR. Naši byli v určitých fázích utkání lepším týmem, ale zradila je koncovka, SSSR jsme podlehli (2:3). S Finy naši rychle vedli 3:0, ale zvítězili jen 4:2. Podle Guta s Prchalem (2008) domácí noviny označily náš

výkon proti Polákům (4:1) za mizerný. Se Švédy jsme vedli 3:2, ale v závěru se nechali vyloučit oba bratři Holíkové a Švédové vyrovnali. V odvetě se SRN jsme vyhráli 7:2 a opět nás čekal Sovětský svaz. Utkání rozhodly přesilové hry, naši nevyužili ani jednu, zato Sověti tři. Výsledek utkání (2:4) byl jistě oprávněný. S turnajem se Čechoslováci loučili výhrou (8:0) nad zklamanými Finy, kteří předtím dvakrát podlehli Švédům. S třinácti body jsme obsadili třetí místo za SSSR a Švédskem.

Na šampionát v Helsinkách roku 1974 chystala tým již nová trenérská dvojice Gut a Starší. Podle Bárty (2007) mistrovství světa v Helsinkách vstoupilo do historie jako dopingové. Finskému brankáři Wetzelovi byl po utkání s ČSSR nalezen v moči efedrin, takže finská výhra (5:2) byla kontumována ve prospěch našich (5:0). A náš celek po tomto utkání vedl tabulku, protože až dosud neprohrál. S Polskem a NDR zvítězili (8:0), Švédy porazili 3:2. Utkání se SSSR mělo překvapivý výsledek, naši vedli po dvou třetinách už 6:0 a utkání dotáhli do vítězného konce (7:2). Po vysokém vítězství (12:3) nad Polskem, přišlo zklamání se Švédy. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) se téměř celé utkání odehrávalo před švédskou brankou, ale naši třikrát inkasovali a podlehli Třem korunkám (0:3). Druhý den si naši hráči spravili náladu na NDR (9:2). V utkání se SSSR naši vedli brankou Jiřího Holíka, ale poté podle Guta s Prchalem (2008) chyboval rozhodčí Kompalla, který si nevšiml, že Michajlov dosáhl vyrovnávací branky úmyslným kopnutím. Tento moment naše rozhodil tak, že inkasovali ještě dvakrát a Sovětům podlehli (1:3). V závěrečném utkání naši podruhé podlehli Finům, tentokrát už regulérně (4:5). Nebýt první kontumace, naši by skončili pátí, ale nakonec si odváželi z Helsinek stříbrné medaile.

Mistrovství světa v Mnichově a Düsseldorfu 1975 mělo po letech účastníka ze zámoří, konkrétně to byl výběr USA. V prvních třech utkáních si naši hladce poradili s Poláky (5:0), Švédy (5:2) a Američany (8:3), i když po prvním dějství s Američany byl výsledek 3:3. Po první třetině se SSSR Československo vedlo 1:0 a nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo prohrát. Sověti však ve druhé části zabrali a utkání vyhráli 5:2. Po výhře nad Finy (6:2) se turnaj stěhoval do Düsseldorfu. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) oproti Mnichovu, kde byl větší zájem o zápasy fotbalového Bayernu než o hokej, byl Düsseldorf hokejovým městem. V hale panovala bouřlivá atmosféra, ve které naši ve třech zápasech za sebou vyhráli vysokým výsledkem. S Polskem (8:2), se Švédskem (7:0) a s USA (8:0). Ve vyrovnaném utkání se SSSR naši inkasovali o tři branky více než soupeř a podlehnou mu

(1:4). V závěru turnaje jsme zdolali Finy 5:1 a za suverénními Sověty jsme zaostali o čtyři body a třetí Švédí se čtvrtými Finy dokonce o deset. Proto se začalo diskutovat o návratu kanadských hokejistů na světový šampionát. Kanada přislíbila účast v roce 1977. V čele LIHG skončil viník roztržky s Kanadou Ahearne a nahradil ho Němec Sabetzski. Jako jednací jazyk mezinárodní hokejové federace se zrušila francouzština a nahradila ji němčina. Zkratku LIHG nahradilo anglické IIHF.

Rok 1976 nabídl tři vrcholné hokejové akce olympijské hry, mistrovství světa a Kanadský pohár. Podle Guta s Prchalem (2008) se olympijské hry měli původně konat v americkém Denveru, ale Američané se práv vzdali, a tak se turnaj stěhoval do tyrolského Innsbrucku. Do dějiště her nepřijeli kanadští ani švédští hokejisté, bylo tedy předem jasné, že o zlato se poperou týmy SSSR a ČSSR. V kvalifikačním utkání jsme se poprvé a zatím naposledy utkali s Bulhary, kteří nám podlehli (14:1). První soupeřem v jednokolovém turnaji bylo Finsko. Finové v utkání vedli 1:0, ale naši s vypětím všech sil utkání otočili na 2:1. Podle Bárty s Leschingerem (2005) do závěrečné třetiny nenastoupil Ivan Hlinka, který dostal horečku. Následující den postihla celou olympijskou vesnici chřipková epidemie, ale nejvíce byli zasaženi naši hokejisté. Američany Čechoslováci porazili (5:0), ale utkání dohrávali na 12 hráčů. Brankáři Holečkovi oteče oko a v utkání s Polskem, které jsme na ledě vyhráli (7:1), si utrhne meniskus brankář Crha. Podle Bárty (2007) si kapitán Pospíšil vzal v utkání s Polskem kodein, aby zvládl utkání dohrát, a tak bylo naše utkání s Polskem kontumováno na 0:1. Paradoxem bylo, že kodein nebyl na seznamu zakázaných látek IIHF, ale bohužel na seznamu Mezinárodního olympijského výboru. Podle Vlka s Gutem (1978) byl nejvíce touto aférou postižen reprezentační doktor Trefný, kterému byl udělen doživotní zákaz působení na OH. Zdravotní situace se v týmu zlepšila, proti SRN jsme nastoupili už se třemi kompletními pětkami a zvítězili (7:4). V posledním zápase stačilo porazit silné SSSR a byli bychom olympijští vítězové. V počátku utkání jsme po brankách Nového a Hlinky vedli 2:0. Soupeř vyrovnal, ale Eduard Novák dokázal náš tým dostat do jednobrankového vedení. Při jeho vyloučení Sověti opět srovnali. Naši se pouštěli do zoufalých útoků, protože remíza na zlato nestačilo. Valerij Charlamov zhatil všechny naše plány, když v závěru utkání poslal svůj tým do vedení. Utkání skončilo vítězstvím Sovětů (4:3).

Po olympijských hrách, na kterých naši hráči nebojovali jen se soupeři, ale i s chřipkovou epidemií, čekalo naše hráče mistrovství světa v polských Katovicích. Turnaje se účastnilo osm mužstev, která se vzájemně utkala v prvním kole. Poté byla tabulka rozdělena podle pořadí na první a druhou skupinu, kdy první skupina hrála o medaile a druhá o udržení. V úvodu turnaje jsme přehráli NDR (10:0), ale překvapení se odehrálo večer, kdy domácí Polsko porazilo SSSR (6:4). Unavený polský tým druhý den podlehl našim vysoko (12:0). V dalším utkání jsme hráli se Švédskem (3:1). Další dvě utkání naši s přehledem zvládli, když zdolali Finy (7:1) a USA (10:2). V desátý den šampionátu podle Guta s Prchalem (2008) přes československo-polskou hranici projížděl jeden autobus s fanoušky za druhým, bylo to před naším zápasem se SSSR. Utkání bylo před třetí třetinou vyrovnané 1:1, když naši branku vstřelil Peter Šťastný. Ve třetím dějství se trefili Bohuslav Šťastný a Ivan Hlinka. Sověti dokázali odpovědět jen jednou brankou a naši zvítězili (3:2). V posledním utkání základní skupiny jsme porazili SRN (9:1) a čekala nás skupina o medaile. Sovětské zaváhání se Třemi korunkami přineslo našim hráčům po výhrách (5:1) nad USA a (5:3) nad Švédy titul mistrů světa. I přesto, že poslední zápas nemohl nic změnit, naši hráči proti SSSR předvedli výborný výkon. Po první třetině sice prohrávali 1:3, ale svou bojovností v dalších dvou třetinách dokázali vyrovnat a po utkání si mohli užít pocitu, že v turnaji ani jednou neprohráli. Podle Vlka s Gutem (1978) se do šestky nejlepších hráčů turnaje se probojoval Holeček, Pospíšil, Martinec a Nový.

Podle Vlka s Gutem (1978) se světového šampionátu ve Vídni 1977 zúčastnili Kanadčané se svými profesionály. Novináři tento tým nazvali zbytkem Kanady, protože v zámoří probíhala výrazovací část bojů o slavný Stanley Cup. Do turnaje naši vešli hladkou výhrou nad Finy (11:3), druhý den si ČSSR v poklidu poradilo se SRN (9:3) a ve třetím utkání rozstříleli Rumuny (13:1). Čtvrté utkání nabídlo souboj proti Kanadě. Čechoslováci šli podle Vlka s Gutem (1978) do utkání s respektem, ale ve druhé třetině se jim podařilo dát dvě branky. Kanada nám ve druhé třetině v rozpětí osmdesáti vteřin odpověděla třemi brankami a naši dokázali pouze vyrovnat na 3:3. Sověti zatím hráli na turnaji jako v dobách největší slávy a to se také ukázalo v utkání s výběrem trenérů Guta a Staršího. Vyrovnaná byla jen první třetina, která měla výsledek 1:1. V dalších dvou třetinách Sověti vstřelili pět branek a porážka 1:6 byla nejvyšší za posledních deset let. V utkání se Švédy rozhodli naši o výhře 3:1 až v závěru utkání brankami Hlinky a Machače. Utkání s USA

přineslo vydřenou výhru (6:3). V prvním utkání skupiny o medaile jsme překvapili SSSR v úvodní třetině třemi brankami. Po dvou třetinách se šlo do šatny za stavu 4:3, který se ve třetí části nezměnil. Naopak zápas se Švédy rozhodovala až poslední dvacetiminutovka, která skončila 2:1 v náš prospěch. Dalším našim soupeřem byl tým Kanady. V nečestné bitvě, kdy podle Vyhlídala s Křížem (2005) Phil Esposito nejprve holí píchнул trenéra Staršího a poté ho udeřil pěstí, reprezentanti ČSSR prohráli vysoko (2:8). V naší kabině zavládla trýznivá atmosféra. ČSSR se rozplynul sen o titulu mistrů světa. Jenomže Švédové ve svém posledním utkání přehráli SSSR a Československo se mohlo radovat ze zlatých medailí. Po mistrovství světa ukončili reprezentační kariéru Jiří Holík a kapitán František Pospíšil.

Podle Bárty (2007) kapitánem před domácím mistrovstvím v Praze 1978 se stal Ivan Hlinka. Debutantem v národním dresu byl spartánský útočník Pavel Richter a po skvělých výkonech v B týmu si nominaci vysloužil mistr světa z roku 1976 František Černík. V úvodu turnaje naši porazili NDR (8:0). Ve druhém utkání prohrávají s Finy ve druhé třetině už 1:4, ale výsledek otočili na konečných 6:4. Čtvrtý den turnaje jsme porazili SRN (8:2) a v dalším utkání USA (8:3). Po této sérii utkání čekala ČSSR Kanada. V utkání skvěle zachytil Holeček, pro nějž bylo toto mistrovství loučením s reprezentační kariérou. Javorové listy jsme přehráli 5:0. Hrdinou utkání se SSSR (6:4) se stal František Černík, který dokázal dát Tretjakovi tři branky. V posledním utkání základní skupiny se Švédskem jsme ještě ve třetí třetině prohrávali 1:2, ale našim se brankami Pouzara a Černíka podařilo stav utkání otočit na 3:2. S hokejisty se třemi korunkami na dresech jsme se utkali hned v prvním utkání skupiny o medaile a zvítězili jsme vysoko (6:1). V utkání s Kanadou naši ukázali bojovné srdce, protože ve druhé minutě prohrávali už 0:2, ale náš tým vyrovnal na 2:2 a v úvodu třetí části si Kanadáné ztečovali střelu Machače do vlastní sítě na konečných 3:2 pro náš tým. V posledním utkání turnaje se SSSR stačila našim na titul a zlatý hattrick i jednobranková prohra. Naši nakonec prohráli smolně 1:3 a po utkání se řešilo, která branka byla klíčová, jestli ta kterou rozhodčí neuznali Martincovi nebo ta která nepadla po Bublově šanci z úvodu střetnutí. Když si kapitán týmu Hlinka přebíral pohár za druhé místo, hala skandovala: „nevadí, nevadí“.

Turnaj v Moskvě 1979 nabídl nový hrací systém. Dvě čtyřčlenné skupiny, v nichž se hrálo jednokolově. První dva týmy postoupily do skupiny o medaile. Československo

v úvodu porazilo Finsko (5:0) a Kanadu (4:1). V utkání s USA, před kterým mělo ČSSR jistý postup, naši remizovali 2:2. Z druhé skupiny postoupili domácí spolu s reprezentanty Tre kronor. V úvodu medailové skupiny nám nepomohla herní převaha a ni vyšší počet střel a utkání se Švédy, ve kterém jsme prohrávali 0:2, jsme jen remizovali (3:3). Podle Guta s Prchalem (2008) se první utkání se SSSR v medailové skupině dá nazvat jedním slovem, debakl. První třetina skončila 0:4, do branky se místo Kralíka postavil Sakač a po jeho chybě to bylo 5:0, tým se sesypal a odnesl si zatím nejvyšší porážku v historii (1:11). Trenéři dali však mužstvo dohromady a po dni volna reprezentanti přehráli Kanadu (10:6). V duelu se Švédy ČSSR prohrávalo po první třetině 2:3, ale Čechoslováci začali proměňovat své šance v branky a výsledek otočili a v utkání zvítězili (6:3). Podle Vyhlídala s Křížem (2005) v utkání s jistými mistry světa ze SSSR naši vzdorovali soupeři jen první třetinu a podlehli mu (1:6). Na lavici mistrů světa tenkrát stál Viktor Tichonov. Po turnaji na naší střídačce skončil trenér Starší.

7.2 80. LÉTA

Podle Bárty s Leschingerem (2005) cítil Karel Gut zodpovědnost pomoci novému trenérskému tandemu Bukač Neveselý, a proto do Lake Placid odjelo trenérské trio. Reprezentace se musí obejít bez zraněného Hlinky a Šindela. Dvanáct účastníků bylo rozděleno do dvou šestičlenných skupin, kdy první dva postupovali do finálové skupiny. V prvním utkání jsme jasně přehráli Nory (11:0). V utkání s domácím výběrem, který byl vybrán trenérem Brooksem, si zlomil ruku Martinec a naše mužstvo podlehl pozdějším olympijským vítězům (3:7). Po výhrách nad Rumunskem (7:2) a SRN (11:3) naši hráči věděli, že musí porazit Švédy. Se Třemi korunkami jsme prohráli (2:4), když tři góly jsme dostali v oslabení. Mužstvo porazilo v utkání o páté místo Kanadu (6:1) a o pět branek se postaralo trio bratří Šťastných. Počínání v Lake Placid mělo pro československý hokej velkou dohru, byl odvolán předseda svazu Andršt, kterého nahradil Kostka, a definitivně byli jmenováni trenéry Bukač s Neveselým. Olympijské hry byly jediným vrcholem sezony, jelikož se nekonalo mistrovství světa.

Do Göteborgu 1981 odcestoval národní tým s dvanácti nováčky mistrovství světa. Druhá skupina se hrála v hlavním městě Švédska Stockholmu. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) turnaj naši začínali s olympijskými vítězi z USA, v jejichž výběru bylo i pár držitelů

zlatých olympijských medailí. Bukačův celek Američany doslova rozebral a připsal si výhru (11:2). Výsledek (6:2) s výborně hrajícím SRN nám zajistil postup do finálové skupiny. Podle Guta s Prchalem (2008) v utkání s Němci přišel málem o ucho Milan Chalupa, jehož boltec po ranně pukem zdobilo osmnáct stehů. V posledním utkání skupiny naši nejprve vedli se Švédy 2:0, poté Švédí utkání otočili, ale na 3:3 těsně před koncem vyrovnal Lála. V prvním utkání skupiny o medaile jsme porazili Kanadu (7:4), když po první části jsme vedli už 4:0. Zato utkání se Sověty našim hodně napovědělo. Po první třetině jsme prohrávali 1:5 a po třetí třetině 3:8. Se Švédy jsme prohráli (2:4) a opačným výsledkem jsme porazili Kanadu. Z prvního utkání se SSSR se českoslovenští reprezentanti poučili a ve druhém remizovali (1:1). Z turnaje si naši odvezli bronzové medaile. Po mistrovství se s reprezentačním dresem rozloučili Hlinka s Martincem.

Mistrovství světa v Helsinkách a Tampere 1982 nezačalo pro československé reprezentanty šťastně, poprvé v historii prohráli se SRN (2:4). Langa v brance vystřídal Králík a turnaj dochytil. Hned druhý den naši přehráli o čtyři branky Kanadu (6:2), za níž nastoupil Wayne Gretzky. Třetí hrací den naši podlehli SSSR (3:5), přestože v utkání vedli již 3:1. S Amerikou a Finy zaznamenal Králík čisté konto, naši vstřelili s Amerikou šest branek, s Finy tři. S týmem Tří korunek jsme remizovali (3:3), když soupeř vyrovnal až v závěrečné třetině. V posledním utkání si Králík připsal třetí čisté konto a Itálii Čechoslováci porazili (10:0). V druhém utkání se Švédy, již ve skupině o medaile, reprezentanti ČSSR otáčeli výsledek 1:2, který byl po dvou třetinách, na 3:2. Druhé utkání s Kanadou ve skupině o medaile přineslo porážku v podobě 2:4. Kanada s vidinou stříbrné medaile čekala na náš výsledek se SSSR. Po urputném boji branka nepadla a výsledek 0:0 nám přinesl stříbrnou medaili. S týmem se do vlasti nevrátil útočník Ihnačák. Podle Bárty (2007) na to reagoval tehdejší režim, který to hráčům povolil legálně, ale stanovil kritéria odchodu. Podle Guta s Prchalem (2008) 150 mezistátních zápasů a věk nad 32 let.

Reprezentace na mistrovství světa 1983 konaném v Dortmundu, Düsseldorfu a Mnichově přivezla sedm debutantů, mezi nimiž byli i Dominik Hašek a Vladimír Růžička. Poprvé se v našem výběru objevil hráč z NHL, konkrétně Miroslav Dvořák z Philadelphie. Podle Vyhliďala s Křížem (2005) se zvolený model šampionátu nelíbil Sovětům. Osm družstev se tradičně rozdělilo na skupinu o medaile a o udržení, ale do medailové skupiny nebudou započítána předchozí utkání. Osm minut před koncem prvního našeho utkání

Finové srovnali na 2:2, ale branky Růžičky a Rusnáka nám zajistily výhru (4:2). Podoba výsledku (6:1) nad NDR se zrodila až v posledním dějství, kdy ČSSR vstřelilo čtyři branky. Ve třetím utkání naši prorazili hladce (4:1) Švédy. S Kanadou (1:3) naši dvě třetiny vedli, ale v závěrečné třetině dostali tři branky. V utkání se SSSR debutoval brankář Hašek, který nezabránil výhře sborné (5:1). Podle Guta s Prchalem (2008) utkání s domácími Němci bylo velkým představením sokolovského rodáka v dresu Němců Ericha Kühnhackla, který vstřelil hattrick a nebýt výborného zákroku Králíka pár vteřin před koncem, mohl Kühnhackl poslat Němce na náš úkor do skupiny o medaile. Utkání skončilo 3:3. V utkání s Italy (11:0) si první reprezentační nulu připsal Hašek. Ve skupině o medaile jsme ztratili bod jen se SSSR za remízu (1:1). Kanadu jsme porazili těsně (5:4) a v závěrečném utkání se Švédy, které jsme rozhodli ve druhé třetině čtyřmi brankami. Naši hráči zvítězili (4:1). Horší skóre nám přisoudilo stříbrné medaile a Sověti devatenáctým zlatem vyrovnali Kanadu.

Olympijské hry 1984 hostilo jugoslávské Sarajevo. V šestičlenné základní skupině, ze které postoupili první dva, narazili naši na tři silné soupeře. V prvním utkání jsme porazili Norsko vysoko (10:4). Podle Guta s Prchalem (2008) se v naší výpravě diskutovalo o tom, zda čtyři branky od týmu, který postoupil z kvalifikace, není moc. V utkání s Američany, které bylo provázeno neustálými provokacemi a šarvátkami, ČSSR zvítězilo (4:1). Po dlouhé době naši hráli s Rakouskem a vyhráli vysoko (13:0). S Finskem naši zvítězili (7:2) a vítězství (4:0) s Kanadou si odnášeli do finálové skupiny. V té jsme se hráli dramatické utkání se Švédy, kdy Hrdina dal ve 45. minutě první branku a naše vítězství zpečetil do prázdné branky ranou přes celé hřiště Benák. Utkání o zlato se SSSR otevřela v 7. minutě smolná branka do naší sítě. Podle Guta s Prchalem (2008) nastřelil Koželnikov horní tyčku a odražený puk se svezl po Šindelových zádech za brankovou čáru. Ve druhé části přidali Sověti druhý zásah a sen československý hokejistů o zlaté olympijské medaili se opět rozplynul.

Padesáté mistrovství světa hostila Praha v roce 1985. Cíl trenérů Bukače a Neveselého byl jasný, zlaté medaile. Před šampionátem se v přípravném utkání zranil talent Klíma, i přesto vstoupili naši do turnaje hladkou výhrou nad Finskem (5:0). V dalších dvou utkáních si Čechoslováci poradili s NDR i NSR stejně (6:1). Ve druhém utkání se zranil druhý litvínovský talent Rosol. Ve čtvrtém zápase s USA přišla první prohra. Podle Jenšíka

(2001) třiaosmdesátkrát naši vypálili na skvělého Američana Johna Vanbiesbroucka, ale za jeho záda proniknul jediný puk. Naši v utkání inkasovali třikrát a prohráli o dvě branky (1:3). Další body ztratíme s Kanadou (4:4), se kterou ČSSR čtyřikrát srovnalo. Švédy naši porazili (7:2), když Rusnák otevřel gólový účet již ve třinácté vteřině. V posledním utkání skupiny se naši střetli se SSSR o evropský titul. Naši podlehnou (1:5) a prognózy do prvního souboje finálové skupiny se SSSR nebyly pozitivní. První naši branku ve druhém střetnutí vstřelil Růžička, když brankář Myškin při vyjetí z branky upadnul. Ve dvanácté minutě zvýšil na 2:0 Pašek. Sověti snížili až ve třetí části, ale vyrovnat se jim nepodařilo. V utkání ČSSR USA udělali první krok Američané, ale naši po dvou amerických trefách z druhé třetiny spustili nezastavitelnou kanonádu, skóre se zastavilo na výsledku 11:2. V utkání dvou neporažených týmů finálové skupiny mezi Kanadou a ČSSR, zazářil nováček národního týmu Jiří Šejba. Kanadčanům dal tři branky, tu třetí dokonce ve vlastním oslabení. K Šejbovi se na střeleckou listinu zapsal ještě kapitán Rusnák. Kanada snížila na 4:3, odvolala brankáře a následně prázdnou branku trefil Lála. Utkání skončilo 5:3. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) zaplněná Sportovní hala jásala a skandovala: „Ať žijí mistři“. Po zlatém pražském mistrovství se loučili trenéři Bukač s Neveselým a také brankář Jiří Králík.

Novou trenérskou dvojici pro šampionát v Moskvě 1986 tvořili Ján Starší a František Pospíšil. Trenéři vzali do Moskvy třináct mistrů světa, ale turnaj nedopadl dobře. Už v prvním utkání naši podlehli Polsku (1:2), druhý den SRN (3:4). Ve třetím utkání naši nezvládli Švédy (2:3) a po remíze (1:1) s Finskem, přichází první výhra na turnaji (5:2) s Američany. Podle Guta s Prchalem (2008) v nejlepším vystoupení turnaje naši podlehnou SSSR (2:4). Ani výhra (3:1) nad Kanadou nezachránila naše hráče od bojů o udržení v elitní skupině mistrovství světa. Ve skupině o udržení obsadilo ČSSR 5. místo, když oplatilo Polsku (8:1) i SRN (3:1) předchozí porážky. Na závěr turnaje rozstříleli naši USA (10:2).

8 1987 - 2014

8.1 PŘELOM 80. A 90. LET

V roce 1987 jeli naši odčinit předchozí neúspěch do Vídně. Čechoslovákům páté místo z Moskvy připravilo těžký los. V úvodním utkání jsme zdolali Finy (5:2), s Kanadou jsme remizovali (1:1), když Tanti překoná Haška lobem patnáct vteřin před koncem. Ve třetím zápase jsme se ubránili Švédsku a porazili ho (3:2). V utkání se SSSR byli naši dlouho vyrovnaným soupeřem, ale Sověti nakonec zvítězili (6:1). Čechoslováci měli zajištěný postup a zbylá tři utkání odehráli s přehledem. Se Švýcarskem a SRN vyhráli stejným výsledkem (5:2). Američany Čechoslováci zdolali o dvě branky (4:2). Podle Guta s Prchlem (2008) se výsledek změnil na 4:0 v náš prospěch, protože Američan Young byl přistižen při dopingu. První finálové utkání skončilo remízou (3:3) se Švédskem, kdy Švédí v závěru utkání vyrovnali. Ve druhém utkání jsme si poradili s Kanadou (4:2) a o rozdělení medailí rozhodovalo poslední utkání se SSSR. Obránce Stavjaňa dal našemu týmu v první třetině vedení, které jsme udrželi až do druhé poloviny třetí třetiny, v té Sověti utkání otočili na 1:2. Výsledek znamenal pro naše hráče bronz, stříbro patřilo Sovětům a zlato výběru Tre kronor. Nejlepším brankářem šampionátu se stal Dominik Hašek.

Do Calgary v roce 1988, dějiště 15. ZOH, odjížděli naši trenéři s rébusem, koho postavit do branky jako prvního brankáře. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) se rozhodli pro Šindela, protože Hašek nepodával zatím dobré výkony. V úvodním utkání naši předvedli doslova katastrofální výkon, kdy podlehli SRN (1:2). Ve druhém utkání naši začali v brance s Haškem, ten byl po třech inkasovaných brankách vystřídán a začal obrat Čechoslováků. Utkání skončilo v náš prospěch (7:5). Třetí a čtvrté utkání přineslo povinné výhry nad Nory (10:1) a Rakušany (4:0). V utkání se SSSR se opět střídali brankáři, tentokrát v opačném pořadí, ale obrat v utkání to nepřineslo a ČSSR prohrálo se Sověty (1:6). Finálová skupina přinesla další hrůzné výsledky, když Hašek se Švédy šestkrát inkasoval a naši podlehli Švédům (2:6). Výhra nad druhými Finy (5:2), byla jediným světlým momentem turnaje. Závěrečná prohra s Kanadou (3:6) odsoudila naše až na šesté místo. Po turnaji u týmu skončili trenéři Starší a Pospíšil a byli nahrazeni dvojicí Wohl Neveselý.

Účastníky švédského mistrovství světa 1989 ve Stockholmu přivítala hala Globen. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) určili trenéři za brankářskou jedničku Haška, kapitánem Růžičku a do turnaje reprezentanti vstoupili remízou (3:3) se SRN. Finy posílené hráči

z NHL jsme porazili (3:1). Utkání s Polskem jsme vyhráli vysoko (15:0). S Američany jsme zvítězili na ledě (5:4), ale utkání jsme vyhráli kontumačně (5:0) pro nález dopingu u Correyho Millena. Sovětům i Kanadánům podlehli hráči se lvem na prsou shodně (2:4) a remíza (3:3) s Tre kronor nás poslala do finálové skupiny. V utkání se SSSR rozhodl o vítězství Sovětů (1:0) Bykov. Ve druhém utkání jsme porazili domácí výběr (2:1) a prohra s Kanadou (3:4) nám přinesla bronzové medaile.

Podle Bárty (2007) na turnaj do Bernu 1990 odjízďeli naši hráči jako reprezentanti federativní republiky s vlajkou na dresech, protože nový znak ještě nebyl a starý po revoluci už neplatil. Reprezenační dresy oblékla trojice mladíků Jágr, Reichel, Holík a tým po zahájení turnaje posílil Jiří Hrdina z Calgary. Turnaj odstartoval federativní tým výhrou nad USA (7:1), dvakrát se trefil Reichel, k výhře nad Finy (4:2) přispěl jednou brankou Jágr. Ve třetím a čtvrtém utkání naši porazili Nory (9:1) a SRN (3:0). Podle Vyhlídala s Křížem (2005) byl německému reprezentantovi Uwemu Kruppovi, hrajícímu NHL, zjištěn po utkání s námi pozitivní dopingový nález a odletěl zpět za moře. Po třech prohrách s Kanadou (3:5), SSSR (1:4) a Švédskem (1:5) jsme postoupili do finálové skupiny. Klíčem k zisku bronzových medailí byla výhra nad Kanadou (3:2). Remíza (5:5) se Švédy byla zachráněna třemi brankami v poslední třetině. Závěrečné utkání se SSSR jsme prohráli (0:5). Po turnaji skončil trenér Wohl a je nahrazen Horešovským.

Trenérská dvojice se před šampionátem v roce 1991 potýkala s novým problémem. Odliv hráčů do zahraničí stěžoval sestavení reprezentačního výběru. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) do dějiště šampionátu, Helsinek, Turku a Tampere, odcestoval mladý nezkušený tým a trenéři předem hlásali, že pro medaile nejedou. Českoslovenští mladíci na úvod podlehli Finům (0:2) a Američanům (1:4). Ve třetím a čtvrtém utkání přehráli Švýcarsko (4:1) a Německo (7:1). V dalším průběhu mistrovství naše hráče přehrálo Švédsko (1:2) a SSSR (2:6). Náš výběr překvapivě porazil Kanadu (4:3), ale hrál jen skupinu o udržení. V té naši podlehli Švýcarsku (3:4) a Finsku (2:3). porazili jsme jen Němce (4:1) a obsadili až šesté místo.

Před novou sezónou 1991/1992 se národního týmu ujala dvojice Hlinka Walter. Tento trenérský tandem čekala náročná sezóna se třemi vrcholnými akcemi. Podle Bárty (2007) do dějiště her nepřijela po rozpadu Sovětského svazu reprezentace SSSR, ale SNS. Olympijský turnaj v Albertville 1992 poprvé nabídnul systém play off. V základní skupině

naši reprezentanti porazili Nory (10:1), domácí Francii (6:4) a Společenství nezávislých států (4:3). Vítěznou sérii přerušila až porážka s Kanadou (1:5), ale na závěr skupiny porazili Čechoslováci Švýcary (4:2). Čtvrtfinále se Švédy bylo dlouho vyrovnané 1:1, ale o našem vítězství rozhodly branky Janeckého a Augusty. Do semifinále jsme nastoupili proti Kanadě. Výsledek 2:4 reprezentaci nasměroval do bojů o bronz s USA. Naše barvy přehrály Ameriku (6:1) a vybojovaly bronzové medaile.

Šampionát roku 1992 hostila Praha a Bratislava. Naši reprezentanti začínali v Bratislavě a zápasy základní skupiny měly stejné pořadí jako na OH. V úvodu jsme tedy porazili Nory (6:1) a Francii (3:0). Podle Bárty (2007) jsme ke třetímu utkání nenastoupili proti SNS, které se rozpadlo, ale už proti Rusku, které nás porazilo 4:2. V Praze ČSFR vrátilo Kanadě olympijskou porážku a zvítězilo (5:2). Na závěr skupiny domácí porazili Švýcary (2:0). Ve čtvrtfinále Čechoslováky čekaly Spojené státy, které v 15. minutě prohrávali již 4:0, nakonec naši USA zdolali (8:1) a postoupili dále. V semifinále s Finy jsme dlouho vedli 2:1, ale v závěru Finové potrestali československý výběr za nevyužité přesilové hry a vyrovnali. V prodloužení branka nepadla a rozhodovaly nájezdy, ve kterých Čechoslováci ztroskotali na výborném Kettererovi. V utkání o bronz naši hráči přehráli bojovné Švýcary (5:2) a československá reprezentace na svém posledním vystoupení na MS získala bronzové medaile. Gut a Prchal (2008) píše, že po rozdělení Československa získala nástupnická práva Česká republika, protože Čechy vstoupily do Mezinárodní hokejové federace ledního hokeje již v roce jejího vzniku a čeští hráči měli vždy v reprezentačních týmech převahu, Slováci se snažili o to, aby v roce 1993 na mistrovství startoval společný tým, ale proti byl předseda IIHF Günther Sabetzski.

8.2 PRVNÍ KROKY ČESKÉHO NÁRODNÍHO TÝMU

První mistrovství světa odehrála samostatná česká reprezentace v Dortmundu a Mnichově 1993. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) trenér Hlinka sestavil mužstvo ze šestnácti hráčů hrajících zahraniční soutěž a sedmi hráčů z domácí soutěže. Češi vstoupili do turnaje remízou (1:1) s USA. Domácí Německo vedené Ludkem Bukačem čeští hokejisté porazili (5:0). V utkání s Nory Češi soupeře podcenili a výsledkem byla hubená výhra (2:0). Do play off turnaje národní tým postoupil z prvního místa po výhrách nad Francií (6:2) a nad Finy (3:1). Do semifinále Čechy posunula čtvrtfinálová výhra (8:1)

s Italy. V semifinálovém utkání Česko narazilo na Švédy. Podle Jenšíka (2011) reprezentanti Švédska byli lepší, ale pumelice Kadlece v závěru utkání srovnala na 3:3. V prodloužení rozhodl Rundquist a poslal Čechy do boje o bronz. Kanadu Česko v tomto souboji přehrálo přesvědčivě (5:1) a odvezlo si z Německa bronzové medaile.

Olympijský turnaj v roce 1994 hostily haly v norském Lilehammeru a Gjøviku, která byla vytesaná do skály. Trenéra Waltera nahradil Neveselý, který tvořil trenérskou dvojici s Ivanem Hlinkou. Na úvod skupiny Češi podlehlí Finsku (1:3), ale potom si poradili s Rakušany (7:3), těsně s Němci (1:0) a s Nory (4:1). V posledním utkání skupiny naši podlehlí výběru trenéra Tichonova (3:4) a postoupili ze třetího místa ve skupině. Ve čtvrtfinále podle Barty (2007) hrálo Česko s Kanadou vyrovnanou partii, která dospěla až do prodloužení. Za Kanadu v turnaji nastupoval český hráč Petr Nedvěd. Paul Kariya rozhodl v prodloužení gólem na 2:3 o tom, že Česko si o medaile nezhraje. Ve skupině o páté místo si naši poradili s Američany (5:3) a vysoko se Slováky (7:1), tyto výsledky Česku zajistily páté místo.

Mistrovství světa v roce 1994 hostilo Bolzano, Milán a Canazei. Právě v Canazei se hrála naše skupina a podle Guta s Prchalem (2008) dřevěná hala připomínající stodolu, byla spíše poloprázdná. V úvodním utkání s Finy (4:4) se zranil obránce Hamrlík a turnaj pro něj skončil. Po nepřesvědčivém výkonu naši porazili Francii (5:2), bohužel to byla naše jediná výhra v turnaji. Češi potřebovali k postupu bod ze zápasu s Norskem. Norové dvakrát v utkání vedli, ale Doležal srovnal na 2:2. Podle Jenšíka (2011) trenér Hlinka prohlásil, že tento gól nám spadl z nebe. V posledním utkání skupiny jsme podlehlí Švédům (1:4) a ve čtvrtfinále naše čekala Kanada. Dvě minuty před konce čtvrtfinále rozhodl Corson o výhře Kanady (3:2) a po utkání ohlásil trenér Hlinka konec svého působení u reprezentace. Česko obsadilo sedmé místo až za domácí Itálií.

Trenérem reprezentace byl jmenován Luděk Bukač a za asistenta si vybral Zdeňka Uhra. Tato dvojice se pro mistrovství světa ve Stockholmu a Gävle 1995 musela obejít bez posil z NHL. Turnaj jsme již tradičně zahájili s Finy, tentokrát vítězně (3:0). Rakousko naši zdolali (5:2), ale s Američany přišla první porážka (2:4), utkání nevyšlo brankáři Čechmánkovi. V utkání s Norskem si naši zajistili postup do vyřazovací části, výhra (3:1) se rodila nesnadno a rozhodlo se o ní až v závěru utkání. Porážka (1:2) se Švédy poslala Čechy do čtvrtfinále na výběr Ruska. S Rusy podle Barty (2007) podali Češi zodpovědný,

organizovaný a taktický výkon, po kterém se zrodila výhra (2:0). Semifinálové utkání s budoucími mistry světa mělo opačný výsledek než ve skupině a Finům jsme podlehl (0:3). V boji o bronz naše reprezentanty přehrála Kanada (1:4). Podle Vyhlídala s Křížem (2005) si po turnaji hráči stěžovali, že je trenér Bukač nenechal hrát hru, na kterou byli zvyklí.

8.3 PŘELOM 90. LET A NOVÉHO TISÍCILETÍ

Podle Vyhlídala s Křížem (2005) trenér Bukač na 60. mistrovství světa do Vídně 1996 nominoval osm nováčků. Do turnaje Češi vstoupili výhrou (3:1) se Švédskem, kdy všechny branky padly až v poslední třetině. Finy naši zdolali (4:2), když naší výhru do prázdné branky pojistil Kučera třináct vteřin před koncem. Remíza s Norskem (2:2) byla jedinou ztrátou bodů ve skupině. Vysoké výhry nad Francií (9:2) a Itálií (9:5) zajistily českým reprezentantům první místo ve skupině a papírově slabšího soupeře do čtvrtfinále. Čtvrtfinále nabídlo souboj bratří Reichelů, Robertův bratr Martin reprezentoval Německo, které našemu výběru podlehl (6:1). Podle Jenšíka (2011) si po utkání s Německem na bolest břicha stěžoval Dopita, u kterého byl vyšetřením zjištěn akutní zánět slepého střeva. Čtyři branky Paterovy formace v utkání s USA rozhodly o výhře (5:0). Finálové utkání s Kanadou mělo první dvě třetiny jen dva střelce Langa a Thomase a tak stav 2:2 vydržel až do šedesáté minuty. Po přihrávce Patery se devatenáct vteřin před koncem trefil Procházka. Kanada ještě zoufale odvolala brankáře Josepha a Kučera stvrdil naše vítězství. Jenšík (2011) zmiňuje, že zásluhu, na prvním zlatém úspěchu české reprezentace na mistrovství světa v roce 1996, měl strůjce posledního československého titulu z roku 1985 trenér Luděk Bukač.

Posle Jenšíka (2011) necelé tři měsíce před zahájením mistrovství světa v Helsinkách a Tampere 1997 rezignoval po nepřesvědčivých výsledcích trenér Bukač. Nastoupilo nové trenérské trio Hlinka, Lener, Martinec. Herní systém turnaje se změnil ve dvě šestičlenné skupiny, kdy první tři postoupili do finálové skupiny. V nové helsinské Hartwal aréně odehráli naši všechna svá utkání. První dvě utkání byla podobná, v obou vedl soupeř a naši výsledek obrátili. S Německem i Finskem Češi zvítězili (2:1). Ve třetím utkání česká reprezentace porazila po trpělivém výkonu Slovensko (3:1). Porážku (2:3) s Ruskem si Česko odneslo do finálové skupiny a skupinu zakončili naši reprezentanti výhrou (9:3)

s Francií. V utkání finálové skupiny s USA (3:4) naši dostali lekci z efektivity. V závěru utkání s Kanadou (5:3) se strhla hromadná bitka, kterou odnesl Vladimír Vůjtek otřesem mozku. Vůjtek, Šlégr a Libor Procházka dostali trest do konce utkání. Podle Vyhliďala s Křížem (2005) to znamenalo, že by Češi v následujícím utkání hráli jen se čtyřmi obránci. Procházkovi byl nakonec trest snížen, ale porážku (0:1) se Švédskem neodvrátil. V tabulce finálové skupiny jsme skončili čtvrtí, což znamenalo, že jsme hráli o bronz se třetím Ruskem. Rusům Češi oplatili porážku ze skupiny a po vítězství (4:3), kdy rozhodl Dopita sto deset vteřin před koncem, se Česká republika radovala z bronzových medailí.

Turnaj století, tak byl neoficiálně nazván olympijský turnaj v Naganu 1998, kvůli němuž byla pozastavena NHL. Do Nagana se sjely všechny světové hvězdy ledního hokeje. Podle Nezvala (1998) byl český výběr tvořen dvanácti hráči z Evropy a jedenácti z NHL. Pátek třináctého února nastoupili Češi proti Finsku (3:0). V utkání s kvalifikantem z Kazachstánu (8:2) přišel Moravec o zub a pomsta Svobody skončila trestem do konce utkání. Podle Nezvala (1998) v posledním utkání skupiny s Ruskem rozstřelil Kamenskij Haškovu helmu a Jágr si odnesl pohmožděné rameno po srážce s Mironovem. Ve druhé třetině se trefil Reichel a stav 1:0 vydržel až do 44. minuty, kdy Rusové během deseti sekund dvakrát skórovali. Naše tedy čekalo ve čtvrtfinále USA, ale všechno mohlo dopadnout jinak, kdyby Švédsku byly odebrány body za neoprávněný start Ulfa Samuelssona, který měl neplatný švédský pas. Američané po první třetině vedli, v přestávce si podle Nezvala (1998) vzal slovo v šatně kapitán Růžička a tým nastartoval k obratu. Naši utkání obrátili na 4:1 a v semifinále je čekala Kanada. Frustrování Američané zdemolovali zařízení olympijské vesnice a odletěli domů. Utkání s Kanadou bylo celý zápas vyrovnané a po brankách Šlégra a Lindena šlo do prodloužení. V tom se utkání nerozhodlo a přišly na řadu nájezdy. Hned v první sérii se trefil Reichel, a když Hašek chytil Shanahanovi pátý kanadský nájezd, radovali se naši z postupu do finále. Podle Guta s Prchalem (2008) rozhodující okamžik finále s Ruskem přinesla 49. minuta, kdy se po Paterově buly dostal k puku Procházka, přihrál na Svobodu a ten propálil Štalenkova. V závěru Rusové odvolali brankáře, ale zakázaným uvolněním třináct sekund před koncem všechny své plány zhatili. Podle Nezvala (1998) po vyhraném utkání probíhaly oslavy na ledě, při kterých Hašek zranil Šmehlíka vyhozenou hokejkou, cestou na letiště hráči oholili knír trenéra Lenera. Prezidentský speciál málem do Prahy

nedoletěl, protože hráči slavili společně v přední části letadla a to mělo tendenci klesat. V Praze na naše hráče čekalo velkolepé přivítání, kdy vrcholem oslav bylo setkání s fanoušky na Staroměstském náměstí.

V první polovině května 1998 se konalo mistrovství světa v Curychu a Basileji. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) mužstvo provázela série zranění, Špaček si natáhl vazy v kolenu, Procházka zlomil Hejdkovi pukem čelist, Dopitu trápilo koleno a Čechmánka kotník. V základní skupině jsme vysoko porazili Japonsko (8:2) a Německo (8:1). Naši hráči si poradili i s Bělorusy (4:2). Ve čtvrtfinálové skupině Češi zdolali Slovensko (1:0) a domácí Švýcarsko (3:1). Po remíze s Ruskem (2:2) naše hráče čekala dvě semifinálová utkání s Finy (1:4 a 2:2). Jediná porážka nás poslala do boje o bronz s reprezentanty Helvétského kříže. S těmi si naši poradili (4:0) a získali bronzové medaile.

Na MS do Osla a Lillehammeru 1999 odjela česká reprezentace s deseti olympijskými vítězi z Nagana a osmi mistry světa z Vídně. V základní skupině Češi zdolali Rakousko (7:0), Japonsko (12:2) a USA (4:3). Ve čtvrtfinálové skupině přišla vysoká prohra (1:6) s Ruskem. Podle Jenšíka (2011) Slovensko po příletu Petra Sýkory do dějiště turnaje nabídlo, aby si s nimi hráč zatrénoval. Paradoxem bylo, že Slováci byli dalším naším soupeřem a Sýkora přispěl jedním gólem k výhře (8:2). V posledním utkání čtvrtfinálové skupiny Češi porazili Švédy (3:0) a v semifinálovém dvojutkání vyzvali Kanadu. V prvním utkání jsem podlehl (1:2), ve druhé vyhráli (6:4) a na řadu přišlo prodloužení. Ani to nerozhodlo a musely přijít na řadu nájezdy, ve kterých naši hráči zvítězili (4:3). Do finále naši postoupili s Finy a opět je čekalo dvojutkání. První zápas naši vyhraji (3:1), druhý prohrají (1:4) a opět se prodlužuje. Po přihrávce Ujčíka rozhoduje finále Jan Hlaváč.

Podle Vyhlídala s Křížem (2005) dostal v únoru roku 2000 Ivan Hlinka nabídku trénovat v Pittsburghu a na postu hlavního trenéra reprezentace ho nahradil jeho asistent Josef Augusta. Do Petrohradu přijeli Augusta s Martincem s dvanácti nováčky mistrovství světa. Češi zvládli všechna utkání ve skupině, s Nory (4:0), s Japonci (6:3) a se silnou Kanadou (2:1). V osmifinálové skupině, do které si přinesli výhry s Nory a Kanadou, jsme porazili Itálii (9:2). S Finskem naši okusili hořkost porážky, když osm minut před koncem vedli 4:3, ale nakonec podlehl (4:6). Na závěr osmifinálové skupiny naši zdolali Slováci (6:2). Fiaskem skončilo mistrovství pro domácí Rusy, kteří se neprobojovali do čtvrtfinálových bojů. Ve čtvrtfinále se Češi utkali s Lotyšskem, kteří otevřeli brankový účet

zápasu, ale naši třemi góly ve druhé třetině odpověděli a zvítězili (3:1). Po semifinálové výhře nad Kanadou (2:1) nás ve finále čekal donedávna náš federální partner Slovensko. Ve 13. minutě naši vedli už 3:0 a i přes mohutný finiš Slováků utkání skončilo 5:3 v náš prospěch. Trenér Augusta získal titul, který se mu v jeho bohaté hráčské kariéře vyhnul.

Do nominace trenérů národního týmu pro šampionát v Německu 2001 se vešlo devatenáct mistrů světa. První utkání Češi sehráli v Norimberku s Bělorusy, kteří se ujali v utkání vedení, ale po pěti českých brankách dopadl souboj, tak jak se čekalo (5:1). V Kolíně nad Rýnem naši uhráli remízu (2:2) s domácím mužstvem. Do hannoverské osmifinálové skupiny naši postoupili z první pozice po výhře (3:1) nad Švýcary. I osmifinálovou skupinu Češi vyhráli, když si poradili s Rusy (4:3), Italy (11:0) a Kanadány (4:2). Ve čtvrtfinále Češi narazili na výběr Slovenska, který nebyl tak silný jako loni v Petrohradu a porazili jej (2:0). V utkání proti sobě nastoupili bratřenci Jaroslav a Miroslav Hlinkovi. Do finále český tým proklouzl po penaltové bitvě se Švédy (3:2), kdy rozhodující nájezd proměnil Viktor Ujčík. Po čtyřiceti minutách finálového utkání s Finy český tým prohrával 0:2, ale ve třetí třetině dokázal vyrovnat a podle Guta s Prchalem (2008) v 71. minutě prodloužení Moravec vstřelil vítězný gól. Češi se zařadili po bok Kanady a Ruska, když získali třetí titul mistrů světa v řadě.

8.4 2002 - 2014

Před olympijskými hrami 2002 v Salt Lake City doplnil realizační tým trenér Vladimír Růžička. Do dějiště her přicestovalo reprezentovat Českou republiku dvacet jedna hráčů z NHL. Češi na úvod porazili Němce (8:2), ale polehli Švédům (2:1) a remizovali s Kanadou (3:3). O ukončení medailových nadějí se postaral Rus Afinogenov, který prostřelil ve čtvrtfinálovém utkání Dominika Haška (0:1). Podle Bárty (2007) se Češi marně snažili překonat Chabibulina.

Reprezentace měla možnost tento nezdar odčinit na následujícím mistrovství světa ve Švédsku. V základní skupině v Jönköpingu naši porazili Švýcary (5:0). Po skvělém výkonu brankáře Kikuchiho skončilo trápení s Japonskem 5:3. Výhrou nad Němci (7:5) postoupili Češi do osmifinálové skupiny s plným počtem bodů. Osmifinálovou skupinou prošla česká reprezentace bez ztráty bodu po výhrách nad Lotyší (3:1), USA (5:4) a

Kanadou (5:1). Český tým narazil na svého olympijského přemožitele z Ruska opět ve čtvrtfinále a stejně jako na olympijských hrách pro Čechy turnaj skončil. Podle Bárty (2007) byli Rusové v utkání lepším týmem a zaslouženě zvítězili (3:1). Prvního titulu se dočkali Slováci, kteří ve finále porazili našeho čtvrtfinálového přemožitele. Po turnaji byl odvolán trenér Augusta a na jeho místo byl zvolen Slavomír Lener.

V roce 2003 se mělo mistrovství konat v Praze, ale Češi stále nesplnili požadavek předsedy IIHF Fasela, kterým byla nová hokejová hala. Češi si tedy vyměnili pořadatelství s Finskem. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) odjela do Finska reprezentace se šesti hráči mistrovské Slavie, ale bohužel se nepodařilo svazu dostat do týmu Petra Nedvěda, který nemohl reprezentovat svou rodnou zem kvůli tomu, že v roce 1994 reprezentoval Kanadu na OH. Česká reprezentace zvítězila v základní skupině nad výběrem Slovinska (5:2), Rakouska (8:1) a nad domácím Finskem (2:1). Po osmifinálových výhrách nad Ukrajinou (5:2), Německem (4:0) a remíze se Slováky (3:3), čekalo naše hráče po třetí za sebou ve čtvrtfinále Rusko. Rusové nám podlehli (3:0) a všechny branky jim vstřelili hráči, jejichž jména neuměli ani vyslovit (Hejduk, Hlaváč, Hlinka). Podle Guta s Prchalem (2008) si naši na Kanadu věřili, protože nepředváděla přesvědčivé výkony. Prohra 4:8 zanechala na našem týmu následky i do bojů o bronz, kde jsme celý zápas jen dotahovali a po brance Demitry na 4:2 Slováci ukončili naše medailové naděje.

Dějišti mistrovství světa 2004 v České republice se staly nová pražská Sazka aréna a ostravská ČEZ aréna. Trenér Lener se dostal do situace, kdy musel hráče odmítat, protože každý chtěl v Praze reprezentovat. Podle Vyhlídala s Křížem (2005) se do týmu nevešel Čajánek, Mordý, nebo Vlasák. Naši po výhrách nad srdnatými Lotyšmi (3:1), Kazachtánem (7:0) a Němci (5:1) ovládli skupinu. V osmifinále naši přehráli Rakousko (2:0), Švýcarsko (3:1) a Kanadu (6:2). Zápas s Kanadou dal našim hráčům sebevědomí a to se ukázalo hned v úvodu utkání s Amerikou. Češi vedli 2:0, ale vedení ztratili a muselo se prodlužovat, jenomže ani prodloužení nerozhodlo. Čechy vychytil brankář Conklin a rozhodující nájezd proměnil Andy Roach, který překonal Vokouna. Neúspěch na domácím šampionátu přinesl odvolání trenéra Lenera, na jehož místo byl jmenován Ivan Hlinka. Bohužel Ivan Hlinka tragicky zahynul při autonehodě v srpnu 2004 v Karlových Varech, a tak se reprezentace ujal Vladimír Růžička. Růžička s týmem, který sestavil Hlinka před svou smrtí, uspěl na Světovém poháru, kde vypadl až v semifinále s Kanadou.

Mužstvo mělo na vídeňském šampionátu 2005 motivaci získat medaili pro Ivana Hlinku. Ve výběru Vladimíra Růžičky bylo šest naganských vítězů a dva mistři světa z Vídně roku 1996. Podle Jenšíka (2011) výluka v NHL proto nabídla turnaj, kterého se zúčastnila řada kvalitních hráčů. Do turnaje naši vstoupili výhrou (3:1) nad Švýcarskem, ale už v prvním utkání se ukázala slabina šampionátu. Podle Jenšíka (2011) jarní vídeňské počasí tavilo led a těžcí hráči se do něj doslova bořili. V utkání s Německem (2:0) přineslo moment, který se nesl celým turnajem. Německý obránce Schauer, klepnul holí Jágra do rukavice a zlomil mu malíček. Jágrovi museli vytvořit speciální dlahu do rukavice, se kterou absolvoval celý turnaj. Po utkání s Kazachstánem (1:0) se na naše hráče snesla kritika, ale vyhráli skupinu, ze které si odnesli všechny body. V osmifinálové skupině jsme skončili za naším přemožitelem z této skupiny Ruskem (1:2). Slováky a Bělorusy jsme porazili shodně (5:1). Ve čtvrtfinálovém utkání po roce naše hráče čekali Američané. Utkání se vyvíjelo stejně jako minulý rok, ale v opačném gardu. Češi prohrávali 0:2. Podle Bárty (2007) ve třetí třetině Šlégr svou ranou poškodil DiPietrovu masku, která se musela opravit. Americký brankář musel chytat ve vypůjčené masce, v níž inkasoval první branku od Židlického. O dvanáct minut později se trefil Špaček, protože nerozhodlo ani prodloužení, přišly na řadu nájezdy. V první sérii se trefil Ručinský, a když v opakovaném souboji Vokoun Roach uspěl náš brankář, postoupili Češi do semifinále. Podle ústního sdělení trenéra Radima Rulíka (2015) byla nálada v týmu před semifinále výborná a hráči byli plně koncentrováni na zápas se Švédy. V prodloužení o naší výhře (3:2) rozhodl Radek Dvořák, jehož branku musel potvrdit videorozhodčí. Po devíti letech se ve vídeňské hale opakovalo finále Česko Kanada. Když Josef Vašíček 43 sekund před koncem stvrdil české vítězství (3:0), mohli se všichni začít radovat ze zlatých medailí. Podle Bárty s Leschingerem (2005) ani tento úspěch nepřiměl trenéra Růžičku zůstat trenérem národního mužstva.

Reprezentaci převzal Alois Hadamczik, kterého čekaly olympijské hry v Turíně v roce 2006. Bárta (2007) píše, že v úvodním utkání s Německem se v 10. minutě zranil Hašek a odletěl domů. Zápas dochtal Vokoun a naši zvítězili (4:1). Druhé naše utkání přineslo překvapení, když Češi podlehli (2:3) Švýcarsku, poté Česko podlehlo ještě Finsku (2:4). Prospalův hattrick rozhodl o výhře nad domácími Italy (4:1) a prohra s Kanadou (2:3), kdy Vokouna vystřídal Hnilička, rozhodla o našem čtvrtém místě ve skupině. Naši ve

čtvrtfinále narazili na vítěze druhé skupiny Slováky. Slováci si na naše hráče věřili, ale porážka (3:1) znamenala pro ně v turnaji konečnou. V semifinále Češi podleli budoucím olympijským vítězům ze Švédska (3:7). Hniličku v utkání vystřídal Vokoun a turnaj už dochtal. Vokoun s Rusy v souboji o třetí místo ani jednou neinkasoval a naši zvítězili (3:0) a z Turína si odvezli olympijský bronz.

Podle Jenšíka (2011) posbíral trenér Hadamczik před 70. mistrovstvím světa v Rize 2006 dvacet sedm omluvenek, některé z důvodu zranění. Někteří hráči odmítli, protože byli unavení, jiní zase nechtěli reprezentovat pod kontroverzním trenérem. V konečné nominaci se objevil i veterán Prorok. Do turnaje naši vstoupili remízou s domácím Lotyšskem (1:1), v utkání se Slovinci, vedenými Františkem Výborným, vedli Češi 4:0, ale zápas zdramatizovali a nakonec vyhráli jen o gól (5:4). Po remíze (3:3) s Finskem Češi postoupili do osmifinálové skupiny, ve které přišla těsná výhra s Norskem (3:1). Po výhře (6:4) nad Kanadou a porážce (1:3) od Američanů, čekalo na české reprezentanty čtvrtfinále s vítězem druhé skupiny s Ruskem. Rusové vedení útočnou dvojicí Ovečkin Malkin nedávali před utkáním Čechům velké naděje na postup. Za stavu 3:3 dospělo utkání do prodloužení, ve kterém překonal Irgl po Výborného vyhrané byly brankáře Sokolova. V semifinále naši přehráli Finy (3:1), ale ve finále se Švédskem jsme branku nevstřelili a prohráli (0:4). Stříbro z Rigy bylo velkým překvapením pro český národ.

Podle Guta s Prchalem (2008) měl být hostitelem šampionátu roku 2007 s Moskvou také Petrohrad, ale pořadatelé v Petrohradě se nestihli na mistrovství světa připravit, a tak se celý turnaj odehrál v Moskvě. Po dlouhé pauze se v brance národního mužstva na světovém šampionátu objevil Roman Čechmánek. Základní skupinu zvládl národní tým výborně, výhry nad Bělorusy (8:2), Rakušany (6:1) a Američany (4:3) posunuly český tým do osmifinálové skupiny s plným počtem bodů. V osmifinálové skupině naši třikrát narazili s Němci (0:2), se Slováky (2:3) a s Kanadou (3:4) po prodloužení. Právě bod s Kanadou našim hráčům zajistil čtvrtfinále. Češi se utkali s domácí Rusy a utkání nezvládli. Porážka (0:4) znamenala pro výběr Aloise Hadamczika konec turnaje a sedmou příčku.

Quebec a Halifax, to byla jména měst, která pořádala v roce 2008 první kanadské mistrovství světa. Podle ústního sdělení útočníka Václava Skuhravého (2015) bylo mistrovství pořádáno na vysoké úrovni a v přípravách byli Kanadčané opravdu precizní. Jelikož se turnaj konal v zámoří, většinu našeho týmu tvořili hráči z NHL. Na našem týmu

bylo vidět, že ještě není sehraný a utkání s Dánskem vyhrál pouze 5:2. Po výborném výkonu ve druhém utkání podleli Češi Rusku (4:5) po prodloužení. V posledním utkání základní skupiny porazilo Česko Itálii (7:2). Prvním soupeřem osmifinálové skupiny bylo Švýcarsko, které s českým výběrem prohrálo (5:0). Dva body s Bělorusy, které jsme porazili (3:2) po nájezdech, zajistily Česku účast ve čtvrtfinále. Podle Guta s Prchalem (2008) Češi odehráli poslední zápas skupiny s výběrem Švédska ve vlažném tempu a podleli mu (3:5). Druhé místo ve skupině poslalo naše hráče na třetí Švédy. Soupeř šel ve druhé třetině do vedení, ale v zápětí vyrovnal Rolinek. V 53. minutě poslal Vrbata Česko do vedení, ale podle Jenšíka (2011) Švédí vyrovnali po momentu, kdy Wallin srazil Hniličku v brankovišti. V prodloužení pokračovala česká smůla a to když Hnilička neudržel střelu od modré čáry a Weinhandlova dorážka se odrazila od Časlavovi brusle za Hniličkova záda. Po pátém místě se snesla velká kritika na brankáře Hniličku a trenéra Hadamczika. Ten ohlásil konec u reprezentace a byl nahrazen Růžičkou.

Předseda IIHF René Fasel sliboval ve Švýcarsku 2009 kvalitně zorganizovaný šampionát. Český tým vyfasoval v Klotenu třetí největší šatnu, ale podle ústního sdělení Lukáše Mensatora (2015) se on jako náhradní brankář musel převlékat ve vedlejší kumbálku. Hůře na tom byli Bělorusové a Dánové, kterým jako šatny sloužily mobilní buňky. Podle Jenšíka (2011) čítal Růžičkův výběr na mistrovství světa v Bernu a Klotenu pouze osm hráčů z NHL. Kapitánem týmu se stal obránce Marek Židlický. Do branky se postavili Štěpánek s Pruskem. Úvodní výhru (5:0) s Dánskem vychytil Štěpánek, zatímco Prusek podržel český tým v utkání s Dánskem (5:2). Ve třetím utkání základní skupiny Češi ztratili dobře rozehraný zápas a Finům podleli (3:4). První utkání osmifinálové skupiny podleli Češi Kanadě (5:1), když po třech brankách v první třetině vystřídal Štěpánka Prusek. V následném utkání Češi nasázeli osm branek Slovákům (8:0). Brankář Lašák v polovině utkání po sedmi obdržených gólech přenechal místo v brance Halákovi. Štěpánek byl bezchybný stejně jako v utkání s Bělorusy (3:0). Ve čtvrtfinále se Švédy rozhodly přesilové hry, kdy Švédové dvě využili a Čechům nepomohla ani Čajánkova branka v oslabení (1:3). Po turnaji byl trenér Růžička kritizován za nasazování brankářů, a také za to, proč nebyl nasazen brankář tehdejších mistrů republiky Lukáš Mensator.

Podle Jenšíka (2011) přinesl olympijský turnaj ve Vancouveru 2010 model dvanácti účastníků ve třech skupinách. Vítězové skupin šli do čtvrtfinále spolu s nejlepším týmem

na druhém místě, ostatní hráli předkolo play off. V prvních dvou utkáních skupiny porazil náš tým Slováky (3:1) a Lotyšské (5:2). Podle Jenšíka (2011) ve třetím utkání za stavu 1:2 srazil Ovečkin ve středním pásmu Jágra a bylo to 1:3, obě mužstva přidala po jedné brance a výsledek 2:4 k přímému postupu nestačil. Naši se utkali v předkole play off s Lotyšskem. Češi vedli 2:0, ale Lotyši ve třetí části srovnali. Čest našeho týmu zachránil až v prodloužení David Krejčí. Čtvrtfinále s Finy přineslo podle Jenšíka (2011) vyrovnanou bitvu, kterou rozhodl nešťastný moment, kdy obránce Kubina při obranném zákroku v oslabení ztratil helmu a nemohl bez ní zasáhnout do hry. Finové využili toho, že Kubina sbíral svou helmu a vstřelili rozhodující branku šest a půl minuty před koncem. V závěru přidali další a Češi odjížděli z Kanady se sedmým místem.

Trenér Růžička obdržel před mistrovstvím světa v Německu 2010 dvacet pět omluvenek a na turnaj odcestoval s osmi nováčky. Po úvodní výhře nad Francií (6:2), přišla první porážka s Nory v historii (2:3). Utkání odchytil Ondřej Pavelec. Po tomto utkání promluvil Jaromír Jágr skrze media do svědomí hráčů, kteří se z turnaje omluvili. Tento čin nastartoval naše hráče k výhře nad Švédskem (2:1). V úvodu osmifinálové skupiny Češi podleli Švýcarům (2:3). Podle Jenšíka (2011) Češi už nesměli na turnaji prohrát a měli před sebou Lotyšské a Kanadu. S Lotyši si naši poradili (3:1), když Rolinek vstřelil dvě branky v oslabení. V posledním utkání osmifinálové skupiny Češi porazili Kanadu (3:2). Ve čtvrtfinálovém utkání s Finy vstřelil Kontiola v úvodní minutě první finskou branku. V úvodu třetí třetiny vyrovnal Klepiš a utkání dospělo až k samostatným nájezdům. Rozhodující nájezd zaznamenal Jan Marek, který do prodloužení nezasáhl. V semifinále naši hráli se Švédskem, když Rachůnek srovnal na 1:1 sedm vteřin před koncem. V prodloužení již branka nepadla a tým došlo opět na nájezdy. Stejně jako s Finy proměnili Kašpar i Marek a Češi byli ve finále, ve kterém nás čekalo Rusko. Už ve dvacáté vteřině finálového zápasu se trefil Klepiš. Rolinek ve druhé třetině zvýšil bruslí v souladu s pravidly na 2:0 a Rusové dokázali ve třetí třetině jen snížit na 2:1. Podceňovaný český tým se stal mistrem světa. Po mistrovství světa na Růžičkovo místo nastoupil Alois Hadamzik.

Hostitelem mistrovského šampionátu v roce 2011 bylo poprvé ve své samostatné historii Slovensko. Čeští reprezentanti do turnaje vstoupili úspěšně po výhrách nad Lotyši (4:2), Dány (6:0) a Finy (2:1), čímž vyhráli základní skupinu. Bez ztráty bodu prošli Češi i osmifinálovou skupinou. Naši reprezentanti porazili domácí Slovensko a Rusy (3:2)

s Němci si naši poradili (5:2). Ve čtvrtfinále se třikrát trefil Jágr a Češi porazili USA (4:0). V semifinále se Švédy šli Češi do vedení 1:0, ale soupeř byl v utkání lepším týmem a zaslouženě zvítězili (5:2). V souboji o bronz Češi narazili na Rusy. Čechům stačilo dvacet osm střel na vstřelení sedmi branek, zatímco Rusové vypálili na Pavelce čtyřicet osm střel a skórovali jen čtyřikrát. Turnaj byl loučením slovenského reprezentanta Pavola Demitry, jehož tým obsadil až 10. místo. Pavol Demitra spolu s Josefem Vašíčkem, Karlem Rachůnkem, Janem Markem a dalšími hráči Lokomotivu Jaroslavl, zahynuli 7. září 2011 po tragické havárii letadla u Jaroslavi.

Mistrovství světa ve Finsku a Švédsku 2012 nabídlo nový hrací systém. Dvě skupiny po osmi účastnících, kdy nejlepší čtveřice postoupila do čtvrtfinále. Český tým hrál svoji skupinu v poloprázdné švédské Globen Aréně. V prvním utkání si poradil s Dány (2:0), ve druhém podlehl Švédům (1:4). Utkání s Nory (4:3) rozhodl Aleš Hemský po nájездеch. O výhře nad Lotyšskem (3:1) rozhodl náš tým až ve třetí části utkání. S Italy si čeští reprezentanti poradili hladce (6:0). Naproti tomu v utkání s Ruskem podlehli (0:2). V závěru vítězného utkání s Němci (8:1) se v brance objevil mladíček Petr Mrázek. Češi obsadili třetí místo ve skupině a jejich čtvrtfinálovým soupeřem se stali Švédi. Utkání rozhodl třicet vteřin před závěrečnou sirénou Milan Michálek, který dal branku na 4:3. V semifinále si Češi věřili na Slováky, ale ti překvapili dvěma góly Šatana a náš tým podlehl Slovensku (1:3). V utkání o třetí místo přehráli naši reprezentanti domácí Finy (3:2) a získali bronzové medaile. Slováci ve finále podlehli Rusům (2:6) a stříbrné medaile věnovali památce zesnulého Demitry.

V roce 2013 se mistrovství konalo na stejných místech, s výjimkou vyřazovací části, ta se odehrála ve Švédsku. Hadamczikův výběr vstoupil do turnaje výhrou nad Bělorusy (2:0). Po prohrách se Švédskem (1:2) a se Švýcarskem (2:5) přišla výhra nad Dány (2:1) až v samostatných nájездеch. Po výhře nad Slovinskem (4:2), kterou Češi uhráli až ve třetí třetině, následovala porážka s Kanadou (1:2). Češi se utkali o postup do čtvrtfinále s Nory. Češi museli toto utkání vyhrát. Utkání skončilo vítězstvím našeho týmu (7:0). Čtvrtfinálovou prohrou se Švýcary (1:2) turnaj plný nepřesvědčivých výsledků pro nás skončil sedmým místem.

Národní tým na olympijské hry do Soči 2014 odcestoval se sedmnácti hráči z NHL. Výběr trenéra Hadamczika na úvod podlehl Švédsku (2:4) a opačným výsledkem si poradil

naši s Lotyší (4:2). Porážka (0:1) se Švýcarskem rozhodla, že se Češi v předkole postavili Slovensku. Češi po dvou třetinách vedli 4:0. Slováci utkání dotahovali, ale nakonec rozhodl Plekanec gólem na 5:3 do prázdné branky. Ve čtvrtfinále s Američany bylo rozhodnuto již po dvou třetinách, kdy Američané vedli 4:1 a v úvodu třetí části přidali pátou branku. Češi se zmohli jen na snížení (2:5). Češi obsadili celkové šesté místo. Tento výsledek znamenal konec pro trenéra Hadamczika, na jehož místo byl jmenován Růžička.

Růžičkův výběr vstoupil do turnaje v Minsku 2014 výhrou v prodloužení (3:2) nad Slovenskem. V utkání se Švédy naši prohráli (3:4) po samostatných nájezdech. Po těsné prohře (3:4) s Kanadou začínala být situace kritická a ani výhra (2:0) nad Itálií a prohra (3:4) na nájezdy s Dánskem situaci nezlepšily. Povinné vítězství (1:0) nad Norskem a vítězství nad Francií (5:4) v prodloužení zajistilo českému týmu třetí místo a čtvrtfinálového soupeře USA. Ve čtvrtfinále vedli Češi po dvou třetinách 4:1 a i přes snahu Američanů uhájili těsné vítězství (4:3). V semifinálovém utkání Finskem naši hráči prohráli (0:3). Stejným výsledkem skončilo i utkání o bronzové medaile s výběrem Švédska (0:3).

9 ZÁVĚR

Československá a česká historie ledního hokeje je velmi bohatá na úspěchy. Čtyřicet šest medailí ze sedmdesáti osmi mistrovství světa k tomu jedna zlatá, dvě stříbrné a dvě bronzové medaile z olympijských her, které se nekonalý v rámci mistrovství. Hokej na našem území má velkou tradici a širokou základnu fanoušků, kteří vytvářejí na hráče tlak. Momentálně se hovoří o hokejovém propadu v České republice. V historii našeho hokeje se objevilo také několik propadů, které byly zapříčiněny emigracemi, odstraněním klíčových hráčů z reprezentace politickým režimem nebo špatnou formou našich hráčů. Momentálně je problémem nedostatečná výchova talentovaných hráčů. Na druhou stranu je pravda, že se náš hokej neustále drží ve světové špičce a v posledních letech je naše reprezentace schopna hrát o cenné kovy na světových turnajích.

Práce se nabízí k dalšímu rozšíření a aktualizaci v následujících letech. Nabízí se rozšíření o výsledky nejvyšší hokejové soutěže u nás nebo o působení národního týmu na kanadském a světovém poháru. Sám s prací počítám jako s podkladem pro vytvoření diplomové práce. Jako další využití práce se nabízí seznámení mládeže, rozhodčích a trenérů s historickými úspěchy našeho ledního hokeje.

Práce nabízí komplexní a kompletní výsledkový přehled působení našich reprezentantů na dvou vrcholných hokejových turnajích.

10 DISKUZE

Během studia literatury jsem se setkal s faktem, že většina zdrojů popisuje události stejně. V případě objevení informace, která se lišila od ostatních zdrojů, jsem tuto informaci zavrhl a do práce jsem zahrnul informace ověřené z více zdrojů. Ne vždy bylo jednoduché informace získat, nejvíce jsem čerpal z dostupné literatury.

K získání informací z novodobé historie jsem provedl rozhovory s účastníky mistrovství světa, jmenovitě s Radimem Rulíkem, asistentem trenéra na MS 2005, Václavem Skuhravým účastníkem prvního kanadského mistrovství v roce 2008 a Lukášem Mensatorem, třetím brankářem na mistrovství světa 2009. Rozhovor s Tomášem Vokounem se mi nepodařilo uskutečnit, protože byl v zahraničí. Od rozhovorů s účastníky nedávných turnajů jsem čekal více, než se mi podařilo získat. Všichni mi potvrdili dosud známé informace a jediné nové informace, které mi sdělili, byli jejich osobní dojmy ze šampionátů. Návštěva kronikáře pana Karla Proška mi přinesla potvrzení dosud známých informací. Z kroniky karlovarského kronikáře jsem čerpal hlavně informace o karlovarských reprezentantech, na které mi dal pan Prošek kontakt. Bohužel se mi nepodařilo navázat kontakt s reprezentanty z dob Československa.

Další součástí bylo studium článků sportovních deníků v České republice. Čtením článků z internetových portálů jsem načerpal informace o turnajích z posledních dvanácti let. Internetové články mi pomohly ke zjištění výsledků, sestav týmů, střel na branku a střelců branek. Nedílnou součástí bylo také zhlédnutí několika dokumentů o olympijských hrách a mistrovství světa.

11 SEZNAM ZDROJŮ

SÁBL, V., SIGMUND, S., & GUT, K. *Kniha o československém hokeji*. Praha: Olympia, 1969, 251s.

VLK, G., GUT, K. *Zlatá kniha hokeje*, 1. vyd. Praha: Olympia, 1978. 574 s

GUT, K., PACINA, V. *Malá encyklopedie ledního hokeje*. Praha: Olympia, 1986. ISBN: 27-010-86.

GUT, K., VLK, G. *Světový hokej*. Praha: Olympia, 1990. ISBN 80-7033-056-2 .

GUT, K., PRCHAL, J. *Český hokej*. Oficiální publikace ČSLH. 1. vydání. Praha: Olympia 1998. ISBN: 80-7033-525-4.

KOLIŠ, J. *Vítězové, kniha radosti našeho hokeje*, 1. vyd. Praha: Petit, Michal Ninger, 1998. 120 s. ISBN 80-86071-03-0

NEZVAL, M. *Zlatí hoši: Nagano*. Vyd. 1. V Praze: Knižní klub, 1998, 352 s. ISBN 80-717-6754-9.

JENŠÍK, M. *Kronika českého hokeje*. Praha: Olympia, 2001. ISBN 80-7033-411-7.

MACKŮ, J. *Utajené stránky hokejové historie (1) Zapřené generace, vyškrtnutí z historie, vymazání z paměti / Obětovaní šampióni, mistři světa určeni k likvidaci*, 1. vyd. Praha: Jindřich Procházka – TYPO JP, 2004. 312 s. ISBN 80-903425-0-7

BÁRTA, P., LESCHINGER, M. *Velké okamžiky ledního hokeje I*, 1. vyd. Ústí nad Orlicí: Martin Leschinger - Flétna, 2005. 378 s. ISBN 80-903652-0-5.

VYHLÍDAL, F., KŘÍŽ, F. *Kronika mistrovství světa v ledním hokeji 1920 – 2005*, 1. vyd. Praha: DEUS, 2005. 341 s. ISBN 80-86215-76-8.

BÁRTA, P. *Velké okamžiky ledního hokeje 2*, 1. vyd. Ústí nad Orlicí: Martin Leschinger - Flétna, 2007. 463 s. ISBN 978-80-903652-4-7.

LUKŠŮ, D., PALÁN, A. *Stanislav Konopásek, hráč, který přežil*, 1. vyd. Praha: Česká televize, Edice ČT, 2007. 218 s. ISBN 978-80-85005-82-0

JENŠÍK, M. *Zlatá kniha ledního hokeje*. Praha: XYZ s.r.o., 2011. 978-80-7388-090-3.

GUT, K., PRCHAL, J. *100 let českého hokeje*, 1. vyd. Praha: AS press, 2008. ISBN 978-80-903552-4-8.

Internetové zdroje:

Návrat mistrů světa – Vídeň 2005 (dokument hokej). In: Youtube [online]. 31. 1. 2014 [cit. 2015-02-25]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=LgofbzRwEvw>. Kanál uživatele Czech oil.

Tým na hraně (MS hokej 2010). In: Youtube [online]. 25. 11. 2013 [cit. 2015-02-25]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=9lqIokrWzzw>. Kanál uživatele Czech oil

Bronzové halušky. In: Youtube [online]. 19. 9. 2011 [cit. 2015-02-25]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=9lqIokrWzzw>. Kanál uživatele VLKODLAK TV

Hokej- dokument-Hrdinové pod maskou :-). In: Youtube [online]. 24. 12. 2021 [cit. 2015-02-25]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=gIB94_zxvKEK Kanál uživatele hokkie2395

Ústní sdělení:

Lukáš Mensator (leden 2015)

Václav Skuhravý (leden 2015)

Radim Rulík (únor 2015)

12 SOUHRN

Práce obsahuje etapy československého a českého ledního hokeje na olympijských hrách a mistrovství světa. V práci jsou popsány hrací systémy jednotlivých turnajů. Podrobně popsány jsou i důležité okamžiky úspěšných mistrovství. Kromě výsledků a soupeřů jsou u významných utkání zmíněni i střelci branek a historicky nejzajímavější situace jsou popsány podrobně. Dále jsou zmíněny příčiny neúspěchů na daných turnajích.

13 RESUMÉ

History of Czechoslovakian and czech ice hockey team in the Olympics and World Championship

The work includes the stage of the Czechoslovakian and Czech ice hockey at the Olympic Games and the world championship. In the work are described gaming systems in individual tournaments. In detail are described and the important moments of successful championships. In addition to the results and rivals are at significant match is also describing scorers and historically the most interesting situations are described in detail. Further are mentioned the causes of failures in those tournaments.